Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Чого ти, Мурко, плачеш?
— Одержала призначення ловити мишей!

перець

№ 10 (812). Рік видання 43-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1969

БАНКЕТ З НАГОДИ ВИКОНАННЯ ПЛАНУ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Васильківському заводу холодильників присвячується.

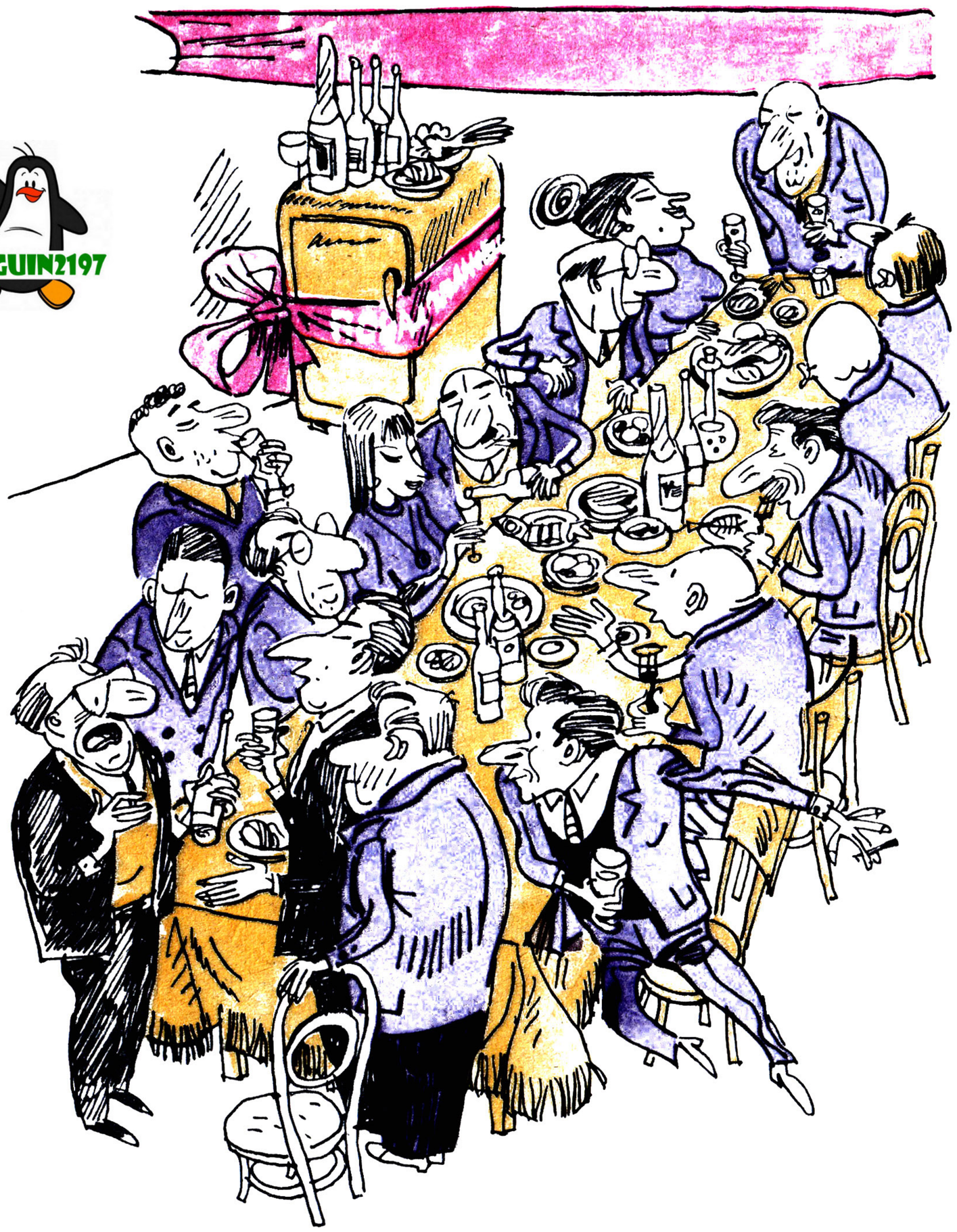

— А чого горілка така тепла? Не могли в холодильник поставити?
— Так жоден же не працює.

Рябко тікає від барханів

Одного погожого ранку старий мисливець Карпо Убийвовк вийшов на ганок... і затремтів усім тілом. По землі простяглись дивні сліди — білі й ніби не схожі на людські. Білі ведмеді у Заболоття не заходили, снігова людина — також, що ж то міг бути за знак?

— Рябко! — гукнув мисливець, і коли собака виліз із будки, тицьнув його носом у слід. Та пес раптом заскавучав і кинувся навтьоки. Тоді мисливець сам рушив по сліду і вийшов... на залізничну станцію. Там він побачив не звіра — кучугури мінеральних добрив.

Незабаром з продукцією великої хімії познайомилось все населення Заболоття. Щоправда, продукція ця адресувалася Ратнівському районному об'єднанню «Сільгосптехніки», та оскільки станція — посеред селища, то й жителям дещо перепадало. Стихійно.

Відбувалося це таким чином. Вагони з мінеральними добривами та отрутохімікатами приходили на станцію, і їх розвантажували просто на землю, біля залізничної колії. Можна було б, звичайно, вивантажувати добрива на бетоновані площадки та зберігати їх у спеціальному складі, але ж склади, на жаль, не ростуть самі, як гриби. Треба, щоб їх хтось збудував. Тому лише у 1968 році на землю було висипано з вагонів 18.000 тонн мінеральних добрив. А, як говориться, що з воза впало, те пропало. Вітри підхоплювали сипучий продукт і несли його світ за очі.

Бархани на станції надзвичайно урізноманітнили життя робітничого селища. В школі, на запорошених партах діти писали: «2+2=4». У чайній відпала потреба солити страви і з'явився новий гарнір — суперфосфат. Громадяни, які проживають коло станції, вечорами сумно наспівували: «По садочку ходжу»..., бо їм тільки й лишилося походжати: фруктові дерева загинули.

...А вагони з добривами все йдуть і йдуть. За тією ж адресою: ст. Заболоття Ратнівського району Волинської області... Ось чому ніхто у селищі не здивувався, коли старий мисливець Карпо Убийвовк забрав Рябка і виїхав кудись до родичів. Яке справді може бути полювання, коли у собаки геть-чисто пропадає нюх!

Л. Ш.

Телеграфне агентство Перця

ВКЛАД У ГЕОГРАФІЮ

ЯРЕМЧЕ Івано-Франківської області. (Кор. ТАП).

Тут зусиллями Надвірнянського управління № 95 тресту «Нафтогазбуд» створено нову водну систему.

Водні артерії, що досягли двокілометрової довжини, надійно перекраяли вулицю Московську і територію дитячого санаторію.

Це внесло величезні зміни в життя споконвіків сухопутного міста і самих яремчан. На березі водойм з'явилися човни, потомствені лісоруби перекваліфіковуються на рибалок, а дехто просто скрутив собі в'язи, переплигуючи через рівчаки.

Деякі уточнення для географів. Водну систему створено ще 1967 року, у зв'язку з будівництвом нової лікарні. Творець її — начальник Надвірнянського управління № 95 Волошин Ю. С. Існує система з благословіння керуючого трестом «Нафтогазбуд» Клюшина Г. Г. На картах водна система ще не позначена.

СПРОСТУВАННЯ ЧУТКИ

Ця чутка облетіла весь Харків: у дієтичній їдальні стотисячному відвідувачеві разом з виделкою було покладено на стіл... ніж. Відвідувач під бурхливі оплески замість рвати шніцель руками різав його за всіма правилами шляхетності і відправляв акуратними шматочками до рота. Наступного дня їдальню атакував натовп. Перед присутніми виступив директор, який категорично спростував чутку популярним каламбуром:

— У нашій дієтичній їдальні, як, до речі, й в інших, ніколи не було і немає нічого гострого.

ЗУХВАЛА ВИЛАЗКА

СТОРОЖИНЕЦЬ Чернівецької області. (Телеграфом). Дикі кози, які населюють Красноїльське лісництво, вчинили зухвалу браконьєрську вилазку. Незважаючи на великі втрати, вони оточили й роззброїли групу мешканців селища Красноїльська: В. Я. Андроса, С. Д. Митрика, Т. М. Ігната, С. Д. Драгуна та М. І. Іліуца. Трофеї — незареєстровані мисливські рушниці та інше мисливське спорядження — дикі кози передали лісовій охороні, а самі зникли в глибині лісу.

ПОВІТРЯНИЙ МІСТ

В Управлінні цивільної авіації найближчим часом буде розглянуто питання про відкриття нової авіалінії по трасі: Хотень-перший — Хотень-другий (Ізяславський район Хмельницької області).

Потреба в такій авіалінії виникла у зв'язку з тим, що голова Хотенської сільської Ради т. Ткач і голова колгоспу «Дружба» т. Гусенко ніяк не можуть домовитись, кому першому слід ворухнути пальцем, щоб розпочалося будівництво містка через річечку, яка розділяє ці два села. Оскільки кінця дипломатичним переговорам не видно, питання про будівництво містка повисло в повітрі.

Вигідний клієнт

Легко бути винахідником, якщо ти обіймаєш, хай невеличку, але адміністративну посаду. Ти висуваєш ідею і тут же даєш вказівку: підхопити, опрацювати, доповісти! І все буде зроблено.

Коли Панас Григорович ще був рядовим працівником, ці високі думки не обтяжували його голову. А як тільки став керівником господарської організації, вони раптом з'явилися:

— Винаходь! Твори! Відкривай!

І він почав відкривати. Власне, першим відкрився голова колгоспу Степан Петрович Адаменко. Але дальші відкриття належать Панасові Григоровичу.

— Привіт, привіт, голубе сивий! — вигукнув він, запрошуючи гостя сісти. — Мінеральної водички чи, може, чогось міцнішого? Га? Не соромся. Ти ж у нас герой, герой нашого часу!

Щуплий, низькорослий герой погладив лисину і сів, очікуючи, поки згасне запал у могутнього, широкоплечого Панаса Григоровича. Але той тільки входив у раж.

— Герой! Справжній авангард!.. Мені ось зараз дзвонили з виконкому і просили допомогти тобі. Сказали, що ти одним махом хочеш збудувати два кормоцехи. Власними силами. Це ж чудово!

— Але нам потрібні мотори, вузли, деталі.

— Усе знаю, все відаю, все розумію! — гаряче відгукнувся господар кабінету. — І вже дещо винайшов. Зараз я з своїми людьми розгляну твою заявку, і — чим багаті, тим і раді. Допомагати низовим господарствам наше покликання, наш обов'язок — людський, громадський, державний! — підсумував Панас Григорович й урочисто підніс угору палець.

За кілька хвилин керуючий і два постачальники читали й коментували заявку.

— Це в нас є... І це знайдеться... Це вже одержано... І це прибуло...

— Усе, значить, є!.. — голова колгоспу змахнув рукавом сльозу. В його зачерствілому від постійної і суворої боротьби за деталі та запчастини серці спалахнули голубі вогники.

— Спасибі, — зворушливо сказав він, витягаючи носовичок.

— Нема за що... А втім воно, звичайно, буде за що... Ми надішлемо вам рахуночок. Платіть гроші і забирайте вузли, мотори.

І Панас Григорович не підвів. Через три дні рахунок уже лежав на столі голови колгоспу. Степан Петрович глянув на папірець, сахнувся, і руки йому затремтіли. Він почав читати, але окуляри раптом злякано поповзли на лоба. Тільки він їх посадив на місце, почалася нервова гикавка.

Рахунок був незвичайний. У ньому і справді йшов перелік відпущених матеріалів, але їх вартість проти кошторису розпухла неймовірно. Адаменко примусив себе знову сісти і, тримаючись однією рукою за стіл, а другою за серце, читав далі.

«Оплата за робочу силу. 30 чол. Три місяці роботи... Командировочні для ІТП на будівництво кормоцехів. 15 командировок... Накладні видатки... Транспортування вантажів і робочої сили... Відрахування на соцстрах... Оздоровлення монтажників... Консультації: з проектувальниками та науково-дослідним інститутом... Оплата субпідрядних організацій... Преміювання електромонтажників... Підготовка до здачі об'єкта в експлуатацію... Оргвидатки, зв'язані зі здачею в експлуатацію...»

У кінці рахунку — вартість вузлів і деталей. Разом...

Прочитавши «разом», Степан Петрович на хвилину онімів, потім очманів: вибухова хвиля цієї фінансової бомби контузила його. Валідол не допомагав. Потрібні були дійовіші заходи. Голова замовив термінову розмову з областю.

— Слухаю, — пророкотів невдовзі з телефонної трубки густий бас.

— Драстуйте. Дзвонить Адаменко.

— А-а! Герой нашого часу! Слухаю, слухаю тебе, браток. Одержав наш рахуночок?

— Од-д-д-ер-ж-жав. Але тут якась помилка, або?..

— Ніяких «або». Все точно, як в аптеці. І все по державній ціні: копійка в копійку. Ми не приватна крамничка.

— Але при чому тут 30 чол. на три місяці, командировочні, преміальні, при чому тут це все, коли ми беремо у вас лише вузли й деталі?

— Чудак-чоловік! Ми ж тобі не комора, а відповідальна виробнича організація. Ми деталей не відпускаємо. Ми провадимо в тебе монтаж, будівництво ведемо! Дійшло?

— Ах, так! — зрадів Адаменко. — Тоді інша річ... Коли починаєте роботу?

— Знову за рибу гроші!.. Ніколи ми роботи не почнемо. І ніхто до тебе не приїде. Будувати, монтувати й устатковувати будеш ти сам. А це— для форми... Розумієш? Ти береш деталі, а ми звітуємо як за їх монтаж і устаткування. Ти виконуєш свій план. А ми—свій. Тобі повага й пошана. І нам: і пошана, і премії, і заохочення...

...Через три місяці вже з іншого колгоспу привезли на інше підприємство машини. В ремонт. Замовців стріли сухо.

— Якщо хочете, звичайно, залиште машини. Але за строк ремонту не ручимося. Може, тиждень пройде. Може, місяць. А може, й квартал. За якість — теж не відповідаємо. Кадри, знаєте, молоді, недосвідчені. Ще можуть поставити браковані деталі...

— Як же бути?

— Оце по-діловому! — охоче відгукнувся керівник підприємства. — Ви оплачуєте нам повну вартість ремонту, а одержуєте тільки деталі. Поставите їх самі. Швидко й гарно. По руках?

...Що ж, у Панаса Григоровича вже є й послідовники. І, на жаль, не лише в одному місті і не лише на одному підприємстві...

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

м. Миколаїв.

Р. S. Якщо керівники Білоусівського авторемонтного заводу (Вознесенського району на Миколаївщині) приймуть цю критику на свій рахунок, ми спростовувати не будемо.

В. П.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Не відьми, а домовики завелися на фермах колгоспу «Росія» Запорізького району Запорізької області. Чого тільки не виробляли вони з худобою! І безбожно дописували надої молока, і занижували процент виходу м'яса. А далі знахабніли так, що взяли собі з ферми чималих телиць, оформивши їх маленькими телятами.

Про витівки домовиків колгоспники написали Перцеві. При розслідуванні виявилось, що в домовиках ходили головний зоотехнік колгоспу Балабуха та завідуючий фермою № 2 Чугуєнко.

Прокурор Запорізької області т. Шматченко повідомив, що правління колгоспу «Росія» зняло з роботи Балабуху і Чугуєнка. Ними ж відшкодовуються збитки, завдані колгоспові.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Професійна травма.

ЖЕРТВИ НЕУВАЖНОСТІ

Одне з найпопулярніших дивацтв, що їх приписують великим людям різних часів, — неуважність. Скільки є анекдотів про відомих вчених, які, заходячи в трамвай, знімають галоші. Або кладуть ковіньку в ліжко, а самі стають у куток. Це, звичайно, смішно.

А як реагувати, скажімо, на такий анекдот: хірург, зробивши операцію апендициту, забув у животі хворого пінцет. Смішно чи не смішно? Для хворого, звичайно, ні.

Отже, є неуважність і неуважність. Наприклад, на Харківському заводі «Електромашина» неуважність має свою специфіку. Одержують тут кабельну продукцію. А тару, яку за суворою інструкцією треба негайно повертати постачальникові, викидають на подвір'я. І лежить тара тижнями, місяцями.

Постачальники обурюються. І чують у відповідь:

— А ми забули!

Забудькуватість у керівників заводу хронічна. Про це свідчить цифра 6441. Це на стільки карбованців було оштрафовано підприємство за якихось 12 місяців.

Або взяти Харківський керамікотрубний завод. Жертвою неуважності тамтешніх діячів стали труби. Забули виробничники правила транспортування труб і, як наслідок, — майже 30 процентів продукції щоразу б'ється.

В результаті такої забудькуватості завдано збитків майже на 44 тисячі карбованців.

304 претензії одержав з цього приводу завод від споживачів. І стільки ж разів споживачі чули відповідь:

— А ми забули.

Дивно: коли конкретна людина з неуважності переходить вулицю не там, де треба, її штрафують. А коли з неуважності цієї ж таки конкретної людини летять на вітер тисячі державних карбованців, штрафують не конкретного винуватця. Штрафують підприємство. І штраф виплачується з... державної кишені.

В. КЛОЧКОВ,
держарбітр Харківського облдержарбітражу.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

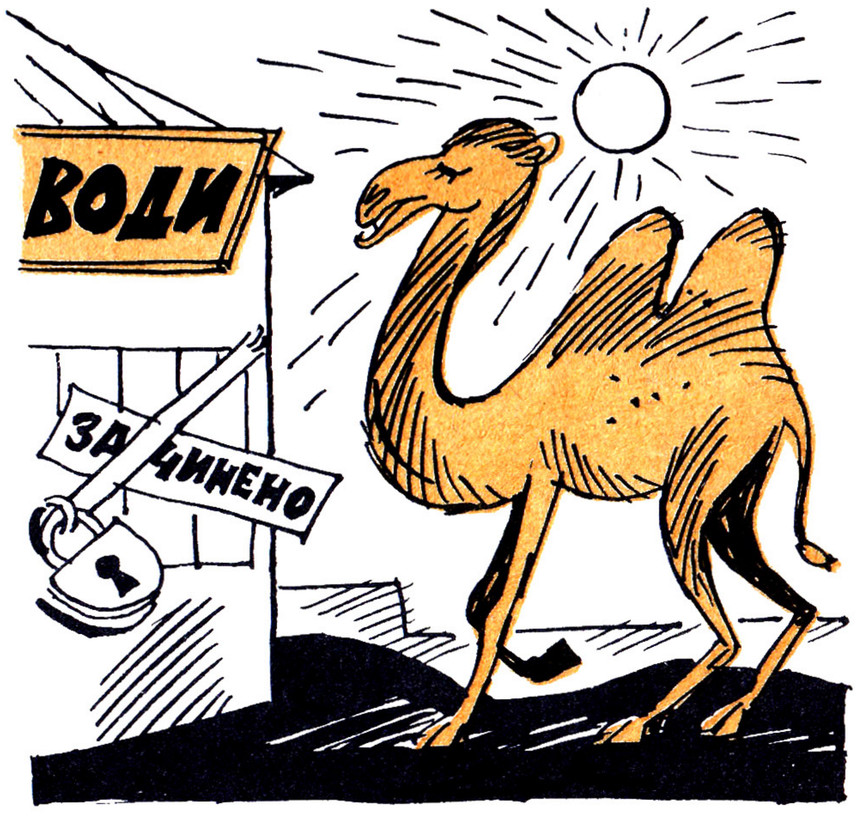

— Почекаю ще кілька тижнів і піду.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

РОЗТЛУМАЧИЛИ, ДЯКУВАТИ ЇМ

Якщо самокритично говорити, то ми, пішоходи, — дуже неорганізований народ.

Тому-то всілякої похвали заслуговує Бахмацьке автопідприємство на Чернігівщині. Щоб напоумити плем'я пішоходів добросовісно виконувати свої нескладні обов'язки учасників вуличного руху, віддруковано в місцевій друкарні «Памятку по правилам уличного движения».

Тепер, якщо хто-небудь і забуде, як саме слід на вулиці пішоходові поводитися, завжди може заглянути в «Памятку» і прочитати: **«Ваше недисциплинированное поведение на улице поможет нам успешно выполнить планы перевозок и позволит решить задачу по ликвидации несчастных случаев на городском транспорте».**

Отже, роззявляй, чоловіче, рота і притьмом лізь під колеса кожного автомобіля, бо ж сказано, що це «поможет успешно выполнить...» і т. д.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ну, як там тобі в гастрономі працюється?
— Та так — собі...

Лиш ранок висвітлить зоря,
Ідем ловить ми луфаря.

В шаландах справний інвентар...
— Давай!
— Валяй!
— Держись, луфар!

Крюки у нас,
Мов якорі,
Ану, держіться, луфарі!

Адже луфар —
Це добрий дар,
Та ще ж і хитрий
Той луфар.

Він обійшов усі моря;
Спіймать нелегко луфаря.

Зате який дає навар
Його сіятельство —
Луфар!

В рибалок з ним
Серйозна пря...
— Хапай за зябра луфаря!

Клади в казан,
Постав на жар...
Готова юшка
І луфар

РИБАЛЬСЬКА УСМІШКА

А там, де юшка,
Там не здря
Кортить хильнуть
«Під луфаря»!

Сміється сивий дід Макар:
— Що не кажи,
Хо-орош луфар!

І хтось уже
Кричить: «Урр-ря»,
Зловивши в ложку
Луфаря.

Ще й оком кидає на кляр:
— Смачний божественний
луфар!

От щоб тряхнуть усі моря,
Було б доволі луфаря.

... Пливе над морем
Купа хмар.
Киває нам
Хвостом луфар.

Сіяє ранішня зоря.
— Привіт усім
Від луфаря!!!

Володимир ІВАНОВИЧ.

Ті самі гості в ту саму хату

Люблю, коли мене кличуть у гості. Полюбляю зустрітися з давніми друзями, задушевно погомоніти...

Тим-то я радо відгукнувся на запрошення мого товариша із Луганська. «Приїжджай! — кликав він. — Подивишся, як я живу, що змінилося відтоді, як ти побував у нас минулого року».

Так, я й справді їздив торік до Луганська. І писав фейлетон про незавидне життя новоселів — про те, що у нових кварталах Жовтневого району нема жодного телефону-автомата, телевізійної майстерні тощо. Але ж минув цілий рік! Цікаво, як там тепер?

Я поїхав до Луганська — і був приємно здивований. Разючі зміни впадали в око на кожному кроці.

Телефон-автомат вписався нарешті в ансамбль мікрорайонів Луганська. У кварталі Ватутіна з'явилася АТС. Щоправда, у трьох телефонів поблизу АТС немає трубок, а інші автомати загадково мовчать, та все-таки радісно усвідомлювати, що проблема зв'язку для новоселів уже розв'язана. Знявши трубку, я хотів поздоровити з цим успіхом начальника міської телефонної мережі М. М. Дєточку, але автомат проковтнув монетку і тільки вдячно загув.

З ландшафту мікрорайонів зникла ще одна біла пляма — у кварталі Сонячному з'явилась радіотелевізійна майстерня. Оскільки будинки номеровані за принципом лабіринту, шукати майстерню найкраще по компасу. Цікава деталь — майстерня розміщена в такій убогій кімнатці (телевізори лізуть один на одного аж до стелі), що якісного ремонту за цих умов не зробить і віртуоз.

Особливо вражений я був, коли погостював у свого товариша, а потім поцікавився житлом інших луганчан. Ніхто з новоселів не може поскаржитись на одноманітність інтер'єрів. Навпаки, без будь-якої участі мешканців їх квартири дивовижно оновлюються. Якщо стіни, скажімо, були просто рівними стінами, то за якийсь рік вони спухли і вкрилися тріщинами та водяними плямами. Дошки в підлогах так розсохлися, що у щілинах між дошками можна сміливо вирощувати декоративну травичку. Новосели не роблять звичайної ранкової гімнастики — її замінює відкривання перекошених кватирок та балконних дверей.

Одне слово, у квартирах спостерігається цікаве явище— нежива матерія живе напруженим внутрішнім життям. І дуже шкода, що міськрада досі не зайнялась належним вивченням цієї проблеми.

Зате радують творчі пошуки будівельників. Мешканці кварталу імені 50-річчя Жовтня цілий рік приглядалися до загадкового прямокутного котловану. Ентузіасти спорту вважали, що це закладається плавальний басейн. На цю думку наштовхувала металева конструкція, що іржавіла в грязюці котловану, але з часом могла стати вишкою для стрибків у воду. Проте ентузіастів чекало розчарування. Виявилося, що вишка — це не вишка, а частина підйомного крана, і котлован взагалі вирито для експериментального будинку на палях. Якось спробували забити ці палі у землю, але вони туди не полізли, тому експеримент затягнувся.

Новаторство і дерзання — характерна риса «Луганськважбуду», яким керує І. Г. Мінаєв. Саме цей комбінат сміливо змінює ландшафт мікрорайонів.

Більше, як на кілометр через квартал Сонячний простягнувся глибокий рів. Такими ровами у давнину обкопували фортеці, потім пускали туди воду, і захисники фортеці за животи бралися, спостерігаючи розгубленість ворога. У кварталі Сонячному рів також з водою. І ще в ньому лежать труби, кинуті напризволяще, як і 65 тис. крб., вкладених торік у будівництво тепломагістралі. Нині на магістралі мертвий сезон.

— Пам'ятаєш, — сказав мій товариш, коли я від'їжджав з Луганська, — я давав об'яву: «Міняю квартиру на новому масиві» Так от — ніхто й досі не відгукнувся.

Л. ШИЯН.

Фатальний КРОК

Новенький, щойно придбаний термостат закомизився наступного ж дня. Старші й молодші наукові співробітники стурбовано юрмилися навколо бездиханного апарата й пошепки висловлювали співчуття колегам із лабораторії біоніки, які ще вчора покладали на нього серйозні дослідницькі сподівання. Один нервовий кандидат наук навіть просльозився.

В скорботному мовчанні працівники академічного Інституту зоології понесли металевого друга до київської гарантійної майстерні по ремонту й монтажу медтехніки. Гарантійники зажурено помацали термостат, позітхали, а потім сказали, що нічого зробити не можуть, оскільки даний агрегат належить не медичному закладові, а невідомо кому.

— Хто зна, що ви за люди. Може, ви самогон у термостаті варити хочете, — мовили майстри і тут же оголосили обідню перерву.

Повністю деморалізовані такою заявою, науковці зробили фатальний крок: вони відправили передчасно померлий апарат його грішним творцям — на Одеський завод медичного устаткування.

— Ти диви, не діє, негідник! — сказав директор заводу товариш Канівець і пхнув термостат ногою. — Треба щось зробити. І пошвидше, щоб ці архімеди більше до нас не звертались.

— Зробимо. Не звертатимуться, — сказав начальник відділу технічного контролю товариш Ромащенко.

Не минуло й п'яти місяців, як багатостраждальний термостат повернувся до своїх учених власників. І тільки тепер вони зрозуміли свою помилку: досвідчена рука остаточно позбавила надії на життя милий їх серцю апарат, додавши до старих дефектів нові.

Усвідомивши це, науковці зробили те, що слід було зробити з самого початку: вони тихо поховали свого нещасного друга, а на могилі встановили пам'ятник, зроблений з гарантійного штампу бракоробів.

В. ЧЕПІГА.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

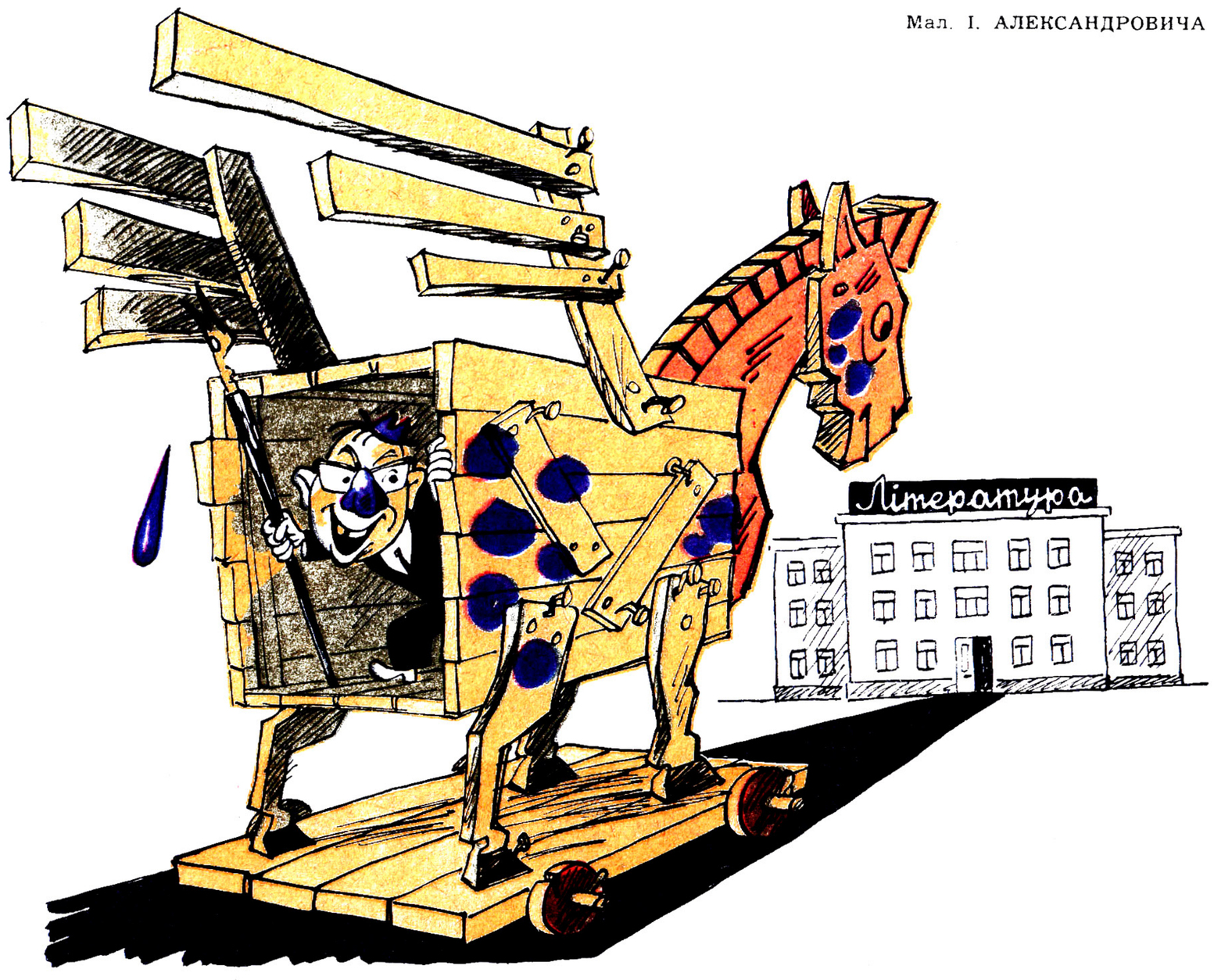

Троянський кінь графомана.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Голова колгоспу ім. 22 з'їзду КПРС Гусятинського району на Тернопільщині І. І. Русин та бухгалтер М. І. Хабинець хазяйнували на широку ногу. Не жаліли ні грошей колгоспних, ні пшениці артільної. Ці хазяїни створили без дозволу загальних зборів бригаду по виробництву мінеральних добрив. Видали їй натуральні й грошові аванси, оплатили далеку дорогу до м. Сум в обидва кінці. А бригада, як і слід було чекати, ніяких мінеральних добрив не виробляла. Й одержаних пшениці та грошей не повернула. Такий був зміст листа, надісланого Перцеві з колгоспу.

Як повідомив прокурор Гусятинського району, народний суд Надвірнянського району ухвалив стягнути з «мінеральної» бригади борг на користь колгоспу. А обох щедрих діячів — голову артілі І. І. Русина та бухгалтера М. І. Хабинця — за це та за інші порушення загальні збори з роботи зняли.

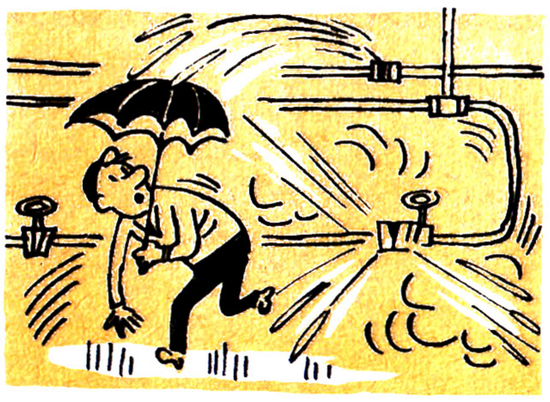

Звідки беруться негативні емоції

Бракоробство — не тільки зіпсовані матеріали і сировина, не лише матеріальні збитки. Це ще й нервування людей, яким доводиться стикатися з наслідками бездумної діяльності бракоробів. Від цього не застраховані навіть сільські механізатори з їх досить міцною нервовою системою. Продемонструємо це на конкретних прикладах.

У Переяслав-Хмельницьке районне об'єднання «Сільгосптехніки» на Київщині з Керченського труболиварного заводу надійшли водопровідні труби. Зовні вони мали такий пристойний вигляд, що їм без будь-яких вагань можна було проспівати гімн. Механізатори засукали рукави і заходилися обладнувати водопостачання на тваринницьких фермах колгоспів «Більшовик» та імені Ватутіна. Коли ж мережа була змонтована і її почали випробувати, з труб урізнобіч вдарили потужні фонтани, які могли б прикрасити будь-яку міську площу, але тут виглядали явно недоречно. Стало зрозуміло, що труби поцятковані непомітними для ока наскрізними раковинами.

Ось тоді й відбулося перше подразнення нервів у інженера лінійної дільниці Ф. С. Тихонова. Його сумний настрій передався іншим, прямо чи посередньо причетним до механізації трудомістких процесів у тваринництві, працівникам районного об'єднання. Тож довелося повністю перемонтовувати водопроводи. Діряві труби вибракували й викинули на звалище. Їх було щось із триста штук.

Далі врізнобіч забили фонтанами водопроводи на колгоспних фермах Білоцерківського, Яготинського, Макарівського та інших районів області. Чи ж можна було за таких обставин утриматися від негативних емоцій, викликаних керченськими труборобами? Звичайно, ні.

Не вберегліся від малоприємних подразнень на тій же Київщині і водії бурякозбиральних комбайнів. Їх подразнює, а точніше дратує своїми запасними частинами КТ-2001 і КТ-2002 Верхньохортицький завод «Ковкий чавун». Ці деталі не витримують проектного навантаження й одразу ж, як тільки машина починає копати корені, розриваються надвоє. Минулої осені з цієї причини простоювали сотні комбайнів.

Аби вгамувати розбурхані емоції комбайнерів і запобігти зриву збирання цукрової сировини, обласна база «Сільгосптехніки» терміново викликала представника заводу. Представник в особі заступника начальника цеху Б. П. Шульмана не забарився об'явитися. І одразу ж зарадив справі — заходився несхитно відстоювати честь своєї марки, доводячи, що механізатори спеціально ламають деталі. Створилася гостроконфліктна ситуація. Сторони, озброївшись запчастинами й без упину сперечаючись, подалися в Український філіал науково-дослідного інституту технології ремонту тракторів та сільськогосподарських машин. Працівники філіалу випробували ті деталі на міцність і документально засвідчили, що вони не відповідають технічним умовам, бо виготовляються не з ковкого, а з негодящого для них крихкого чавуну. Одна з сторін підняла білий прапор капітуляції, друга забракувала всі 122 тисячі запасних частин.

Здоровий глузд мусив би підказати бракоробам, що не варто більше кидати на базу браковані деталі і дратувати замовників. А вони кидають і дратують.

Ніжинський машинобудівний завод виготовляє чи не найкращий серед існуючих нині транспортер для підбирання гною в тваринницьких приміщеннях. Але раптом лунає зовсім не схвальний вигук:

— Знову заїло, хай йому грець!

Висловивши в такий спосіб думку про експлуатаційні якості агрегату механізатор занурює руку в гноївку, щоб відрегулювати натяжний пристрій. У даному випадку машиніста транспортера дратує не лише сам факт «заїдання», а й те, що конструктори припасували пристрій зовсім не там, де слід було б.

Авторові цих рядків довелося почути чимало емоційно насичених слів і з уст механізаторів Бахмацького об'єднання «Сільгосптехніки» на Чернігівщині. Проріка ли вони їх, стоячи навколо новенького «Т-74». Проріка ли з того приводу, що в двигунах, які поставляє до тракторів зазначеної марки Харківський завод «Серп і молот», з неймовірною швидкістю вибуває з ладу блок. А запасні далеко не завжди бувають на складі і тим паче під руками в тракториста, що, звісно, не може не дратувати механізаторів.

Отож бракоробство — не тільки зіпсовані матеріали й сировина, не лише матеріальні збитки. Це ще й різко виражені негативні емоції. Однак, як показує практика, у самих бракоробів таких емоцій не буває. Нерви в них залізні чи що?

М. ПАЛЬЧИК.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

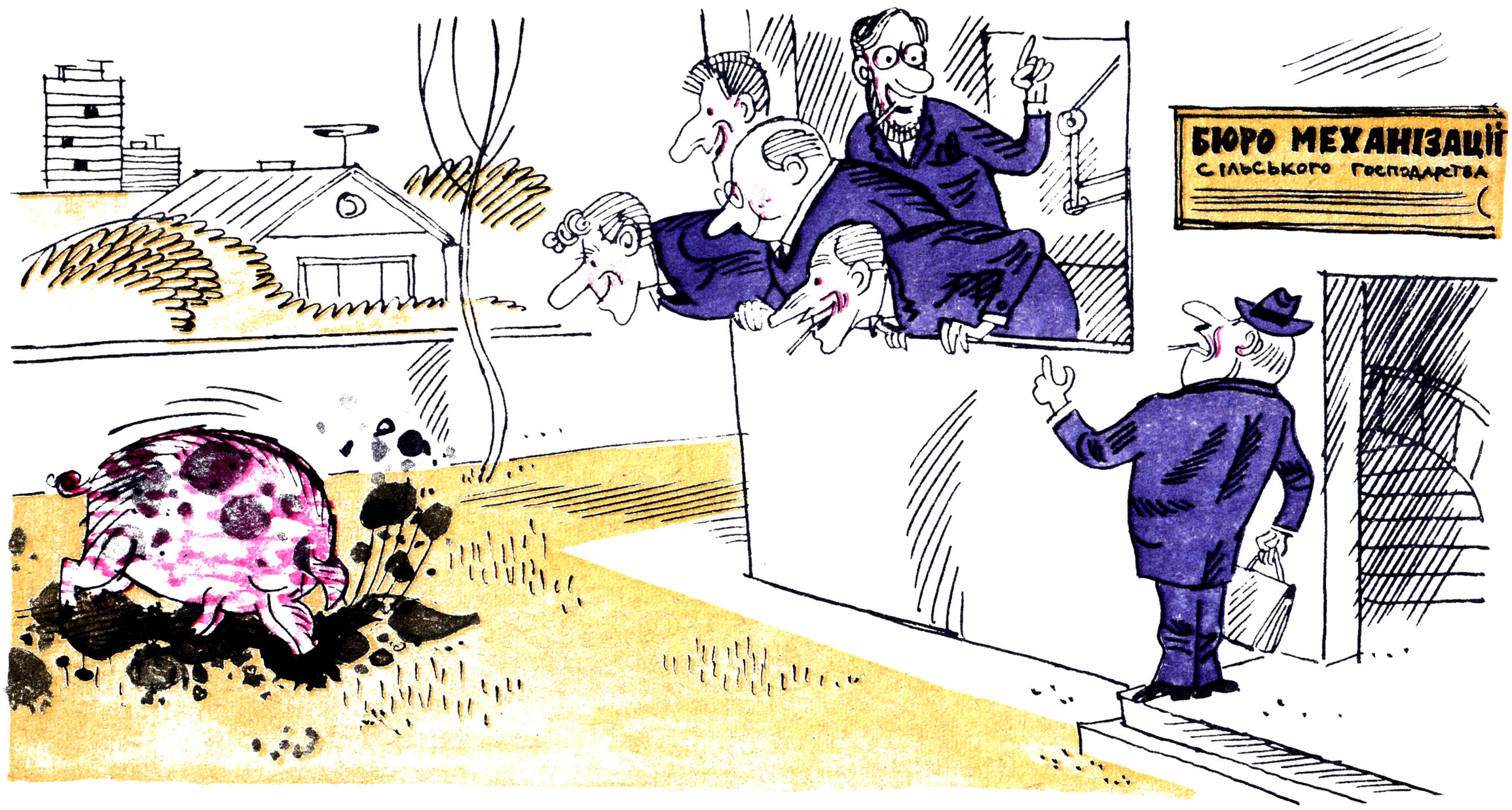

— Що ви там цікавого побачили?
— Хочемо запозичити принцип дії для проекту нового картоплезбирального комбайна.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Твоє щастя, що великий виріс, а то схопив би ти в мене по пиці!

Коли він прийшов до редакції, ми помітили, що наш гість провів безсонну ніч.

— Безсоння, товаришу Вареник?

— Вимушене. В кабіні вантажної автомашини цілісіньку ніч просидів. В порядку солідарності. Мій свояк із Вінниччини пригнав машину на ремонт. Сюди, в Київ, на 1-й авторемонтний завод, той, що по вулиці Фрунзе. Бачили б ви, що у дворі там робиться! Десятки машин, десятки шоферів. І от десятки шоферів мусять ночувати в кабінах своїх машин. Серед ночі машину не покинеш і не підеш на другий кінець міста готель шукати, от і доводиться в кабіні куняти. Свояк, звичайно, міг би і в мене переночувати, а решта? От я в порядку солідарності куняв у кабіні та й думав собі: «Чому б це адміністрації заводу не обладнати для шоферів хоч кімнату яку-небудь з тапчанами, хоч би який примітивний гуртожиток? Шофери дуже цікавляться».

— І ми поцікавимось, товаришу Вареник. У дирекції заводу поцікавимось.

— То вже заодно потурбуйте і інші дирекції, теж поцікавтесь. Поцікавтесь, наприклад, доки на Фастівському заводі електротехустаткування випускатимуть браковані кип'ятильники. Тобто, коли їм така охота припала випускати саме браковані, хай випускають. Але хай випускають їх для власного вжитку і не захаращують ними торговельну мережу. І ще поцікавтесь, чому Київський експериментальний завод побутової хімії полюбляє тільки блакитні і зелені кольори? Як відомо, до спектру входять і інші кольори, а завод в основному налягає на випуск блакитної та веленої фарб. А раз зайшла мова про фарби, то на іншому Київському заводі, на заводі лаків-фарб (він дислокується на Куренівці) поцікавтесь, чому у них блакитна фарба виходить не блакитною, а сіроблакитною? Знову ж таки чому банки та етикетки на банках мають жахливий вигляд? Продукція ще за ворота не встигла вийти, а банки вже іржаві і етикетки на банках драні.

Ми обіцяли Гордію Варенику виявити максимум допитливості. Він попрощався, рушив до дверей, але потім щось згадав і вже з порога сказав:

— До речі, про мочалки. Хотів звичайнісіньку гумову мочалку купити, не вдалося. Питаю, в чім річ, а мені й кажуть: «Епоха гумових уже минула, а епоха капронових тільки починається». Довго вона починається, чи не правда?

Ми не могли не погодитися з Гордієм Вареником.

ЛИСИЦЯ І КУРІПКА

Шукаючи поживи у гаю,
Лисиця десь підстерегла Куріпку.
Зубами за крило вхопила чіпко
І понесла у схованку свою.
Несе — і чує голосок Куріпчин:
— О, слава богові! Бажання всі збулись.
Померти без гріхів — що може бути ліпше?
І ти за мене, Лиско, помолись!
Лисиці — що? Під кущиком присіла:
— Спасибі, боженьку, тобі
За те, що маю м'ясо на обід...
І це щось мовити хотіла —
Оглянулась: Куріпка полетіла!
Зітхнула Лиска:
— Чула я колись:
Спочатку попоїж — тоді молись.

КОНОВАЛ

Вовк на Осла напав: — Я з'їм тебе, ледащо!
Не залишу ні шкури, ні кісток!
Осел зітхнув: — Ну що ж, помру нізащо...
Але ти спершу витягни гвіздок,
Що у нозі застряв — он там, біля копита.
Ой, мучить він мене... нога — мов перебита.
Вовк до ноги: — Давай!..
Осел копитом — бах!
Аж потемніло Вовкові в очах —
Вже й світу білого не бачить.
Присів той Вовк та й плаче:
— О господи! Ганьба і стид гіркий!
Дісталося мені, та це ще й мало.
Мій батько й дід — відомі різники,
А я задумав стати... коновалом.

ДВА ПІВНИКИ

Два Півники зустрілись на подвір'ї.
Зчепилися — з обох летіло пір'я.
Один не витримав — сховався у бур'ян.
А той, що переміг, злетів аж на паркан
І заспівав, бо радість превелика!
Заплющив очі й ще раз заспівав...
Там і схопив його Шуліка —
Засліпленого радістю... Щоб знав!

ПОМСТА

Лев захворів. Всі звірі лісові
Прийшли провідати недужого владику.
— А Лиска де? — очима Лев повів.
Ведмідь до Лева ближченько підсів:
— Хіба ж не знаєте пройдисвітку велику?
Вона сяка-така... гусяток десь пасе.
Про вас не думає...
Тут Лиска появилась.
Почула слово — зрозуміла все.
Низенько в ноги Леву поклонилась
І мовила:
— Ах, запізнилась я.
Всіх лікарів сьогодні обходила.
Була аж ген за річкою в гаях.
Втомилася — вже бігати не сила.
Та недаремно згайнувала час.
Я знаю ліки (ой, рятуй, мій боже!):
Мудрець порадив одягти на вас
Ведмежу шкуру... Каже, допоможе!
Лев на Ведмедя звірям показав:
— Здирайте з нього! — заревів сердито.
Ведмідь нещасний тільки застогнав.
А Лиска посміхнулася: — Щоб знав,
Як із доносами сюди ходити.

ТРУДНЕ ЗАПИТАННЯ

(А. Ісаакян)

Священик говорив громаді:
— Господь створив усім на радість
Моря і землю, гори й діл,
Як повний страв багатий стіл,
Щоб все живуще — і людина,
І птах, і риба, і звірина —
Співало: «Господу хвала» —
І поспішало до стола...
Хтось запитав: — Повинні всі співати,
Котрі до столу божого ідуть, —
І ті, що будуть там бенкетувати,
І ті, що стравою на стіл той попадуть?

ВІРМЕНСЬКІ БАЙКИ

Павло Ключина

Мал. К. ЗАРУБИ

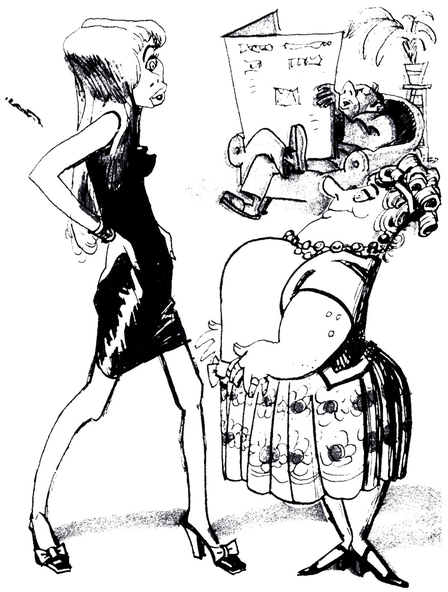

— Я бачу, час на людей не впливає: яким твій чоловік був, таким і зостався!

— Це, мамочко, не той, це вже другий...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«З миру по нитці — голому сорочка». Це народне прислів'я відоме всім. Добре знав його й керуючий Петровським райоб'єднанням «Сільгосптехніка» Кіровоградської області т. Яремчук. І не тільки знав, а й виршив дещо осучаснити те прислів'я. Оскільки керуючий не голий і сорочка йому не потрібна, то він і по нитці з миру не збирав. Яремчукові захотілося мати свою легкову автомашину, от він і заходився збирати (не додавав колгоспам) запасні частини, вузли, агрегати, а з того всього склав собі «Москвича».

Про ретельного збирача надійшов лист до редакції журналу «Перець».

З Кіровоградського обласного комітету народного контролю повідомили, що факти підтвердились. Бюро Петровського райкому КП України оголосило т. Яремчуку Л. І. сувору догану. Його також виведено із членів бюро і членів райкому партії.

Райвиконкомом розглянуто питання про передачу «Москвича» райоб'єднанню «Сільгосптехніка» і про повернення колгоспам запчастин.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Тепер я розумію, чому в магазині висить напис «спасибі за покупку»...

НЕ «ЗАЄЦЬ»

ГУМОРЕСКА

Я заперечую! Називати пасажира без квитка «зайцем» — це застаріло, не по-сучасному. Хочете знати, чому ця назва з давніх часів прилипла до пасажира, що без квитка їде? А перш за все тому, що той пасажир мав рило. Кондуктор його «в рило», ревізор — «у рило», стражник — «у рило». Злапавши від кількох «у рило», він дає дьору, як заєць.

Теперішній «заєць» квитка теж не має, але не має й «рила», в нього є обличчя, лице, а це така річ, яку можна тільки цілувати і то з дозволу. Теперішній «заєць» не полохається, не тікає, просто при потребі платить штраф, а трапляється, що й сам нападає на ревізора, і хто з них переможцем виходить — тут як сказати? Мабуть, той, у кого логічне мислення на міцніших засадах. Мабуть, той!

Розгляньмо, приміром, інцидент, що стався на одній з наших залізниць... Іде поїзд. У вагоні сидять пасажири — хто розмовляє, хто у вікно дивиться. Лише один не розмовляє і не дивиться, але теж нічого — тихий пасажир: сидить собі, обома руками тримає гусяче стегенце, мружить очі і споживає.

Заходить ревізор:— Громадяни, пред'явіть квитки!

Громадяни пред'являють, а той, з гусячим стегенцем, не пред'являє, але головою киває: є, мов, квиток, є, та руки зайняті.

— Пред'явіть квиток!— наполягає ревізор.

Громадянин, звичайно, сердиться: — Ох, і людина ж ви! Тут за весь день якраз апетиту добувся, то кинь усе — дай квиток. І коли вже в ревізори будуть набирати людей чуйних? Таких, щоб вірили пасажирам, не турбували їх задарма! Ось він — квиток!

— Це квиток старий, — прискіпується ревізор,— дайте інший!

— Чого ж він старий? Він ще не пробитий!

— Не говоріть дурниць!— підвищує тон ревізор.— Сьогодні квиток ви брали?

— Ні. А для чого б я брав, коли ще цей не пробитий?

Ревізор сердиться, перевищує права і висловлюється некультурно:

— Не корчте з себе дурня!

— Дурня?— дивується громадянин. — Який же я дурень? Я трьом дітям хати поставив!

— То платіть штраф!

— А за що?

— За що та за що? За те, що без квитка їдете.

— Коли б ти мені його ще в неділю пробив, я досі придбав би другого, а як ти аж до середи загавився, то це вже знаєш що? Тобі для чого обценьки дали? Щоб ти вчасно пробивав квитки! Я щодня на роботі свою норму виконую, бо мені за це держава гроші платить. А ти свого діла не робиш та ще носа задер, та ще некультурно прозиваєш, та ще штраф! Це вже занадто! Ну, мені виходити...

— Ви не зійдете.

— А то чого? Це моя станція.

Ревізор і провідник вагона загородили собою прохід.

— Або ви заплатите штраф, або я відвезу вас аж у Козятин і здам у міліцію.

— У міліцію! Скажи на милість... А хто тебе навчив лякати міліцією? Сам же з першого переляку біжиш до міліції шукати захисту, а інших лякаєш. У міліцію...

Поки вони сперечаються, поїзд рушає далі.

— Платіть штраф!

Культурний громадянин дебошу не вчиняв, бачить, що напоровся на неприємність, і починає довго і занудливо длубатись у кишені. Так довго, що аж збоку дивитись нудно. Але хто з нас не розуміє, яка-то докука діставати їх із кишені, кинути на вітер. Все-таки людина не черепочки дістає, а свої трудові.

— Ось!— каже нарешті громадянин і подає ревізорові три карбованці.

— Що ви мені тичете? — каже ревізор.

— Зараз, зараз... — він дістає з другої кишені дрібняки — білі і жовті монети, рахує і віддає.

— Мало!

Той дістає ще карбованця: — Все! Хоч виверни і витруси — ні копійки. Тепер знову додому без квитка добиратись треба, онучата зустрінуть, а їм і гостинчика купити ні за що... Ет!

Ревізорське серце м'якне, і він каже:— Тут на повний штраф не хватає, але біс із ним — випишу вам дитячий штраф. Тоді ще на дорогу додому лишиться.

Віддає громадянинові квитанцію і кілька монет.

— А тепер я тебе поведу!— каже громадянин.— Хай начальство подивиться, що я за дитина і які ти штрафи виписуєш. Отак буде! Ти державний штраф стягуєш чи собі на пляшку? Якщо державний, то хто дав тобі право державними інтересами поступатися на свій розсуд? Та з такими, як ти, всю державу процидрити можна. Ну, чого отетерів, чого на мене вилупився? А вбий мене грім, як не поведу!

Громадянин ховає квитанцію, знову береться за гусяче стегенце і спокійно його освоює. На станції він виходить з вагона і прямує до вокзалу. Йому перетинає дорогу ревізор.

— Ей, чоловіче, почекай! Не йди! Давай домовимось.

— А про що? Гроші з мене здер, від дому завіз он куди! Я піду!

— Почекай! Ходім-но вип'ємо пива.

— Пивом я тільки запиваю. І то як заїжка добра.

У буфеті вони сідають за столик, ревізор замовляє буфетниці по чарці і холодну закуску, а громадянин підказує:— Скажи їй, щоб по кухлю пива налила: після гусятини піде.

Громадянин справно п'є, ще краще їсть і каже:— Колись мій кум у цьому буфеті...

— Чоловіче, на біса мені твій кум! — перебиває ревізор.— Віддай мені квитанцію!

— А ти мені віддай гроші.

— Ти хочеш таки мене в дурні пошити?

— А як я доберусь додому? Гостинчика онучатам за що куплю?

— А злам на твою голову!— лається ревізор і викладає на стіл гроші. — На, на! Бери! Колись ти мені попадешся!

Громадянин не сердиться на лайку, спокійно повертає квитанцію, дає ревізорові «досвіданнячко» і йде до квиткових кас.

То скажіть, люди, хіба ж це «заєць»? Ні! Як собі хочете, а це не «заєць».

Арсен ТКАЧУК.

с. Глухівці
Вінницької області.

У МАЙСТЕРНЯХ ХУДОЖНЬОГО ФОНДУ

Мал. А. СВИНЦОВА

— Здається, план по валу ми виконали повністю.

Федір МАКІВЧУК

ЯК ПИСАТИ ЛІТЕРАТУРНІ РЕЦЕНЗІЇ

Не святі горшки ліплять, не святі й літературні рецензії пишуть. Я думаю, що горшки навіть важче ліпити, ніж рецензії писати, бо чим ви поясните той відомий факт, що гончарів у нас стає все менше й менше, а рецензентів, навпаки, все більше й більше.

Рецензії пишуться просто. Ви берете новий твір письменника, перегортаєте його, як є на те час, а далі вже беретеся за папір та ручку.

Нижче подаю три зразки літрецензій.

Зразок № 1

Повість «ЛЮБИСТОК» письменника А.

У своїй новій повісті письменник зображує.

У своїй новій повісті письменник відображує.

У своїй новій повісті письменник широко показує.

Зразок № 2

Нові новели письменника Б.

У своїх нових новелах письменник Б. тонко зображує.

У своїх нових новелах письменник Б. широко відображує.

У своїх нових новелах письменник Б. по-новому показує.

Зразок № 3

«ТРОЯНДИ І СНІГ» — нова збірка поезій молодого поета В.

Молодий поет В. у своїх нових поезіях по-новому зображує.

Молодий поет В. у своїх нових поезіях талановито відображує.

ПОРАДИ КРИТИКАМ-ПОЧАТКІВЦЯМ

Молодий поет В. у своїх нових поезіях глибоко показує.

* * *

Я міг би подати кілька зразків і негативних рецензій. Вони теж пишуться дуже просто. От, наприклад. Ви берете той самий «Любисток» і пишете.

ЧОРТОПОЛОХ ЧИ «ЛЮБИСТОК»!

Про нову так звану повість письменника А.

У своїй новій сумнівній повісті письменник А. ошельмовує.

У своїй новій порочній повісті письменник обпльовує.

У своїй новій безвідповідальній повісті письменник А. спотворює.

Але від негативних рецензій всілякою утримуйтесь. Принаймні на перших порах. Пам'ятайте стару, як світ, мудрість, що краще мати сто друзів, ніж одного ворога. Пишіть позитивні рецензії. Пишіть і не слухайте, коли вам хтось із читачів закине: «Стривай, стривай, дорогуша! А де ж ті письменники знаходять час для художньої творчості, якщо вони тільки те й роблять, що «зображують», «відображують» та «показують»?» Не звертайте на це уваги. Так пишуть навіть маститі деякі критики. В такій манері написані навіть цілі розділи історії нашої літератури.

І ще одна суттєва порада. Колись знаменитий В. Курочкін написав свій славнозвісний «Дружеский совет», у якому є такі рядки:

Свежим воздухом дыши
Без особенных претензий;
Если глуп — так не пиши,
А особенно рецензий.

Поет хотів, очевидячки, допекти комусь із своїх рецензентів, а про те і не подумав, що необережна його хохма може наштовхнути молоду та ще вразливу людину на зайві роздуми, посіяти шкідливу зневіру, а то й зовсім одштовхнути від літературного поприща. А це — небажано.

Не вагайтеся і не сумнівайтеся! Інакше рецензента з вас не витанцюється.

За перо, хлопці!

ВИ — НАМ, МИ — ВАМ!

Та не так вам, як отим, котрі привели вас до нас

(ЛИСТУВАННЯ З ЧИТАЧАМИ)

Громадянці А.

Даремно ви скаржитесь, що Дзержинський хлібозавод (Житомирська область) випікає хліб з низькими смаковими якостями. Нам здається, що дзержинські пекарі роблять це виключно в інтересах вашого бюджету. Надовше хліба вистачить.

Громадянину СТРИЖАЛЕНКОВІ

Ви пишете, що вул. Волгоградська (у місті Новомосковську на Дніпропетровщині) потребує ремонту, що автомашини й трактори ходять по тротуарах. А навіщо ремонтувати вулицю, коли тротуари справні?

Громадянинові ДЕМЕНТЬЄВУ

Ви просите «проперчити» керівників Троїцької селищної Ради (Луганська область) за те, що на все селище — тільки одна водонапірна колонка «доїться», а три — ялові. Вашої просьби задовольнити не можемо. Не забувайте, що й корови не кожного року теляться.

Громадянинові В.

Ви скаржитесь, що в селі Волосянці В. Березнянського району на Закарпатті нема перукарні.

Співчуваємо. Очевидно, звідси й походить назва вашого села.

Громадянинові ТОПОЛЬНИКОВІ

Ви пишете: Червоно-Хутірська ГЕС (Кіровоградська область) часто виключає електрику. А що ви хочете — щоб вона працювала справно? Хто ж тоді про неї в «Перець» писатиме?

Громадянинові СТЕРНІЮ

Ви пишете. з вини керівництва Полтавського деревообробного комбінату під відкритим небом лежать дерев'яні заготовки.

Ніякої вини керівництва ДОКу в цьому не бачимо. Ще нікому у світі не вдавалося накрити небо.

м. Жовті Води, гром. І. П. ЧОРНОМУ

Ви скаржитесь, що купили телевізор «Огонек-2» Львівського телевізійного заводу, а він працює погано, на екрані весь час якісь темні плями мерехтять.

Нічого не поробиш. І на сонці плями бувають.

Громадянці СЕРЬОГІНІЙ

Ви обурюєтесь, що в магазинах Донецької області немає в продажу каструль. Не можемо нічим зарадити. Самі варимо у виварці.

Громадянинові КОЛЕСНИКУ

Ви пишете, що голова Молдавського ССТ Голованівського району Кіровоградської області т. Ткачук постійно пиячить, на роботу в магазинах повлаштовував своїх родичів. А з ким же він буде пиячити? З чужими нецікаво.

Громадянинові ПАВЛИШИНУ

Вам не подобається, що до с. Князівського Рожнятівського району Івано-Франківської області не ходить автобус.

Не можна ламати вікових традицій. Князі їздили на конях, а не на автобусах.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Дівчино, я хочу вам сказати...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У Золочівському районі на Харківщині в с. Стогнії магазин є. А в працівників того магазину був потяг до того, щоб зайву копійчину у покупця з кишені витягти. Про це й написали Перцеві мешканці села.

Після втручання Перця така картина вималювалася: магазин у селі є; продавця Сусли Г. С. у магазині тому вже нема; у завідуючої магазином Сусли А. С. є суворе попередження; у редакції Перця є купа списаного за рік паперу — копії листів та нагадувань голові Золочівського районного комітету народного контролю т. Ломинозі, в яких мовиться про той магазин; з'явилася в Перці (після річних нагадувань та апелювання редакції до обкому партії) і відповідь т. Ломиноги; у т. Ломиноги з'явилася сувора догана із занесенням до облікової картки, оголошена райкомом партії за «безвідповідальне, формально-бюрократичне ставлення до заяв трудящих».

Отож, спочатку малося на оці дати перцю не чистим на руку продавцям, а вийшло так, що й т. Ломинога перцю понюхав.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Ярослав ГАШЕК

АМЕРИКАНСЬКА ГУМОРЕСКА

ПРИКЛАД ІЗ ЖИТТЯ

— Ні, ні, ні в якому разі, мій юний друже, — мовив банкір Вільямс, звертаючись до молодика, що сидів навпроти, задерши ноги на спинку крісла. — Ніколи, добродію Чейвін! Вислухайте мене уважно і спробуйте чого-небудь навчитися.

Ви просите руки моєї дочки Лотти. Вам, либонь, хотілося б стати моїм зятем. Ви сподіваєтесь врешті-решт стати спадкоємцем. Хвилинку тому на моє запитання про ваші маєтності ви сказали, що ви бідні і маєте лише двісті доларів прибутку річно.

Містер Вільямс поклав ноги на стіл, за яким сидів, і продовжував:

— Ви можете сказати, що в мене колись не було і двохсот. Не перечу, але осмілюся вас запевнити, що у ваші роки я мав уже кругленьку суму. І це тільки тому, що у мене була голова на плечах, а у вас її нема. Ага, ви засовалися в кріслі?! Раджу вам не гарячкувати: слуга у нас — здоровенний негр. Вислухайте мене уважно і намотайте собі на вус!

У шістнадцять років я заявився до свого дядечка в Небраску. Гроші мені потрібні були до зарізу, і я умовив дядечка, щоб негра, якого так чи сяк мали лінчувати, стратили на його землі.

З чорношкірим розправилися на ділянці дядечка. Усі, хто хотів полюбуватися цим видовищем, мусили платити за вхід, бо місце страти ми обгородили. Виручку збирав я, і як тільки негр був повішений, я благополучно змився, прихопивши усі гроші.

Повішений приніс мені щастя. Я купив ділянку землі на Півночі і розпустив чутку, що, перекопуючи її, знайшов золото. Пізніше ділянка була дуже вигідно продана, а гроші покладені в банк.

Навряд чи варто згадувати, що згодом один із пошитих у дурні стріляв у мене, але його куля, яке розтрощила мені кістку правої руки, принесла мені майже дві тисячі доларів — як відшкодування за каліцтво.

Оклигавши, я на всі свої заощадження купив акції благодійного товариства по спорудженню храмів на території, населеній індійцями. Ми видавали почесні дипломи вартістю в сто доларів, але не збудували ані одної церковки. Невдовзі товариство змушене було оголосити себе банкрутом. Це сталося якраз за тиждень до того, як я обміняв знецінені акції на партію шкір, ціни на які тоді швидко росли. Заснований мною шкіряний завод приніс мені ціле багатство. І все тому, що продавав я за готівку, а купував у кредит.

Розмістивши свій капітал у кількох канадських банках, я оголосив себе неспроможним боржником. Був арештований, але на слідстві плів такі нісенітниці, що експерти визнали мене душевнохворим. Присяжні не тільки винесли мені виправдувальний вирок, але й організували у залі суду збір грошей на мою користь. Їх цілком вистачило, щоб дістатися до Канади, де зберігалися мої заощадження.

У бруклінського мільйонера Гамельста я викрав дочку й одвіз її в Сан-Франціско. Він мусив погодитися на наш шлюб, бо я пригрозив, що не відпущу її доти, поки не зможу дати в газети сенсаційного повідомлення, щось ніби «Дочка містера Гамельста — мати незаконнонародженої дитини».

Бачите, добродію Чейвін, яким був я у ваші роки, а ви усе ще не зробили нічого, що дало б мені право сказати: ось цілком розумна молода людина!

Ви кажете, що врятували життя моїй дочці, коли вона, катаючись на човні, впала у море? Чудово, але я не бачу, щоб для вас це мало практичний смисл, бо, здається, ви безнадійно зіпсували тоді свої нові штиблети?

Що ж до ваших почуттів до моєї дочки, то я не розумію, чому це я маю платити за них із своєї кишені, тим паче «зятеві», у якого кмітливості нема ні на гріш.

Ну ось, ви знову крутитесь у кріслі. Будь ласка, заспокойтеся і, поклавши руку на серце, скажіть: вчинили ви хоча б раз у житті що-небудь путнє?

— Ані разу.

— Ви багаті?

— Гай-гай!

— І ви просите руки моєї дочки?

— Так.

— Вона любить вас?

— Так.

— Нарешті, останнє запитання: скільки у вас з собою грошей?

— Сорок шість доларів.

— Добре, я бесідую з вами тридцять хвилин. Ви хотіли дізнатися, як роблять гроші. Так от, з вас тридцять доларів, по долару за хвилину.

— Але дозвольте, містер Вільямс... — запротестував молодик.

— Ніяких «дозвольте», — з усмішкою пророк банкір, дивлячись на циферблат. — З вас належить уже тридцять один долар: минула ще одна хвилина.

Коли спантеличений Чейвін заплатив, що вимагалося, містер Вільямс люб'язно попросив:

— А тепер, будь ласка, залишіть мій дім, або я накажу вас вивести.

— А ваша дочка? — уже в дверях запитав молодик.

— Дурневі вона не дістанеться, — спокійно відповів містер Вільямс. — Забирайтеся, або я зроблю вам приємність проковтнути свої власні зуби.

— Нічого собі був би у мене зятьок! — сказав містер Вільямс дочці, коли Чейвін пішов. — Цей твій любчик дурний, аж крутиться. І ніколи не порозумнішає.

— Значить, — обережно запитала Лотта, — у нього нема жодних надій стати моїм чоловіком?

— За теперішніх обставин — це зовсім виключено, — категорично заявив містер Вільямс.

І містер Вільямс оповів тепер уже дочці історію лінчування негра на землі його дядечка, розказав також про свою бучну сварку з мільйонером Гамельстом і додав:

— Я оповів твоєму знайомому чимало повчального.

Наступного дня Вільямс виїхав у справах. За тиждень він повернувся і знайшов на своєму письмовому столі записку такого змісту:

«Вельмишановний містер Вільямс!

Сердечно дякую за пораду, яку ви дали мені минулого тижня. Ваш приклад так надихнув мене, що я разом із вашою дочкою виїхав у Канаду, прихопивши із вашого сейфа всі гроші готівкою і цінні папери.

З повагою

Ваш Чейвін».

А нижче стояло:

«Дорогий татусю!

Просимо твого благословення і заодно повідомляємо, що ми не змогли знайти ключа від сейфа і підірвали його нітрогліцерином.

Цілую

Лотта».

Переклав Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Нотатки про їхні порядки

НІЧОГО СОБІ ПЕРСПЕКТИВКА!

З супутниками Землі вони непогано підтримують зв'язок на відстані тисяч кілометрів. З супутницями ж життя комунікація у них або розладнана геть, або перервана зовсім...

Шлюби в Америці найслабкіші серед людей, що працюють на космос. Місяць у місяць зростає кількість розлучень на космодромах у Хаустоні, Хансвіллі й на мисі Кеннеді. Агентства аеронавтики та служб освоєння космосу вдарили на сполох. Вірно: щоб викорчувати лихо, треба докопатись до його коріння. Один психолог зітхнув: «Справжній тобі космічний синдром... Якщо ми не вживемо заходів, то наші космічні гніздовиська перетворяться на величезні інкубатори розлук. На мисі Кеннеді п'ють значно більше, ніж у середньому по Штатах, а потяг до подружньої зради далеко сильніший, ніж у пересічного американця».

Психологи вважають, що зрада і пиятика — не основна причина зла. Ниточка, мовляв, торочиться від того, що «космос приваблює людей, які мислять логічно і надзвичайно точно. Вони й проблеми сім'ї розв'язують за допомогою технічних посібників і логарифмічних лінійок».

Дехто вбачає причину в іншому. Приплив і відплив урядових замовлень спричиняється до того, що після тижнів гарячкового напруження у конструкторських бюро наступають дні цілковитого застою. Знічев'я і на голові закортить постояти.

Тим часом, як «космічні власті» шукають рятівних засобів для зміцнення сімейних зв'язків, Уільям П'єл, психолог із Санта Клер, вбачає в «космічному синдромі» зразок поведінки прийдешніх поколінь. «Інженери, — запевняє він, — з багатьох точок зору живуть уже в умовах, що чекають на нас у майбутньому. Космічний синдром загрожує перетворитись на нормальне явище в суспільстві, в якому абсолютна механізація стане фактом».

Нічого собі перспективка у того суспільства!

ШАРЛАТАНСЬКИЙ БІЗНЕС

Не ті тепер пішли шарлатани! Їхні середньовічні попередники — це жалюгідні кустарі-одиночки у порівнянні з сучасними цілителями. Нинішні цілителі поставили справу на широку ногу, працюють з розмахом, з гучною рекламою.

От, скажімо, Західний Берлін є тепер одним з головних європейських центрів «магічного лікування». За свідченнями газети «Тагесшпігель», тут є понад десять тисяч цілителів, і всі — «магічні». Вони навіть об'єдналися у «Спілку магічного лікування» на чолі з великим майстром цієї справи, якимсь «доктором» Рейнгольдом Грабовим.

Як і належить кожній пристойній «Спілці», вона і свій друкований орган має, журнал «Інший світ».

«Доктор» Грабов доводить, що він і його поважні колеги лікують, головним чином, «божим словом». «Доктор» із почуття скромності не додав до цього, що за «лікування божим словом» він з колегами дере з довірливих західноберлінців безбожні гроші. Як свідчить та ж газета «Тагесшпігель», прибутки західноберлінських цілителів протягом останніх років значно підскочили.

То й не дивно, що магістрат Західного Берліна відхилив вимогу медичної громадськості покласти край діяльності шарлатанів. Відхилив, бо, мовляв, кожний з отих десяти тисяч «магічних цілителів» зареєструвався у законному порядку й справно платить податки.

Словом, гони монету, і можеш відправляти людей на той світ.

ТОРГІВЛЯ ПРОЦВІТАЄ

В Англії торгівля процвітає. Продають гамузом і наліво і направо і все, що завгодно. Міст через Темзу купили якісь любителі екзотики з Сполучених Штатів, розкішний лайнер «Куін Мері», гордість англійського флоту, теж помандрував за океан. Американські ділки зроблять з нього балаган для туристів.

А оце недавно у невеличкому містечку Мішемі, недалеко від Бірмінгема, англійські акціонери влаштували продаж вельми сенсаційних речей — продавалися однопенсові, грубого фарфору чашки, потертий портфель, старенький берет, поламаний магнітофон. Речі належали «знаменитим людям». Якщо дехто гадає, що цими людьми були художники, письменники, артисти, — то він дуже помиляється. Власники речей були члени бандитської зграї, яка в 1963 році біля цього ж Мішема поцупила з поштового поїзда два з половиною мільйона фунтів стерлінгів.

Цією комерцією на лахмітті гангстерів думалося хоч якось перекрити дефіцит англійського банку. Виторгували десять тисяч, а два мільйони фунтів стерлінгів ще й досі не знайдено.

Розторгувавшись, англійські аукціонери ніяк не можуть зупинитися. Тепер вони вирішили продати західнонімецьким бізнесменам національну гордість країни — авіаносець «Вікторіес» — флагман англійського військового флоту, який під час другої світової війни героїчно боровся проти фашистських піратів. Його переобладнають під плавучу рекламну виставку західнонімецьких товарів.

Якщо й далі так піде, то, дивись, в боннський зоопарк продадуть «Британського лева», а Сполученим Штатам — старий Вестмінстерський собор разом з британською незалежністю.

Мал. К. ЗАРУБИ

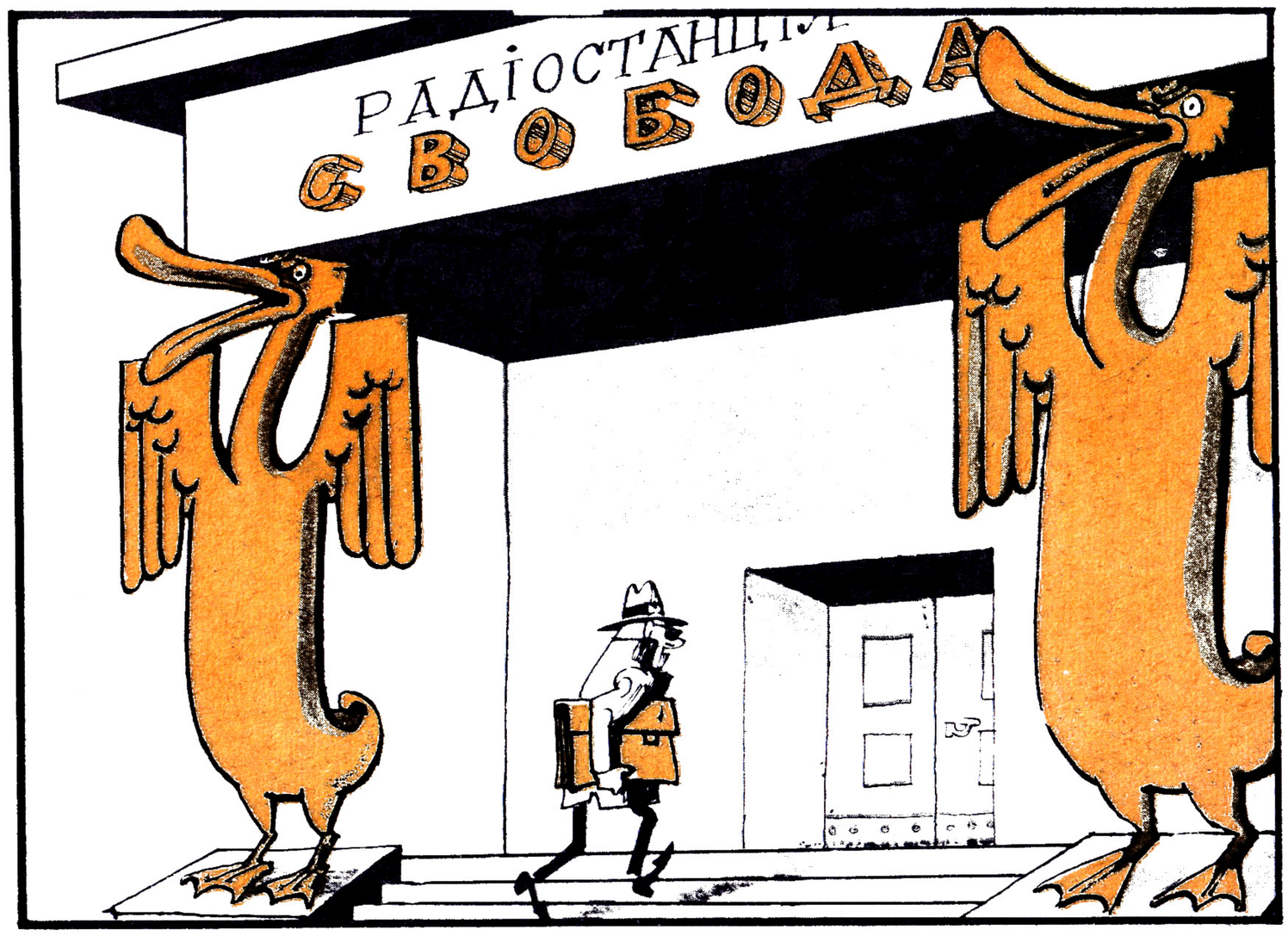

Її опора...

Пригоди Перченяти

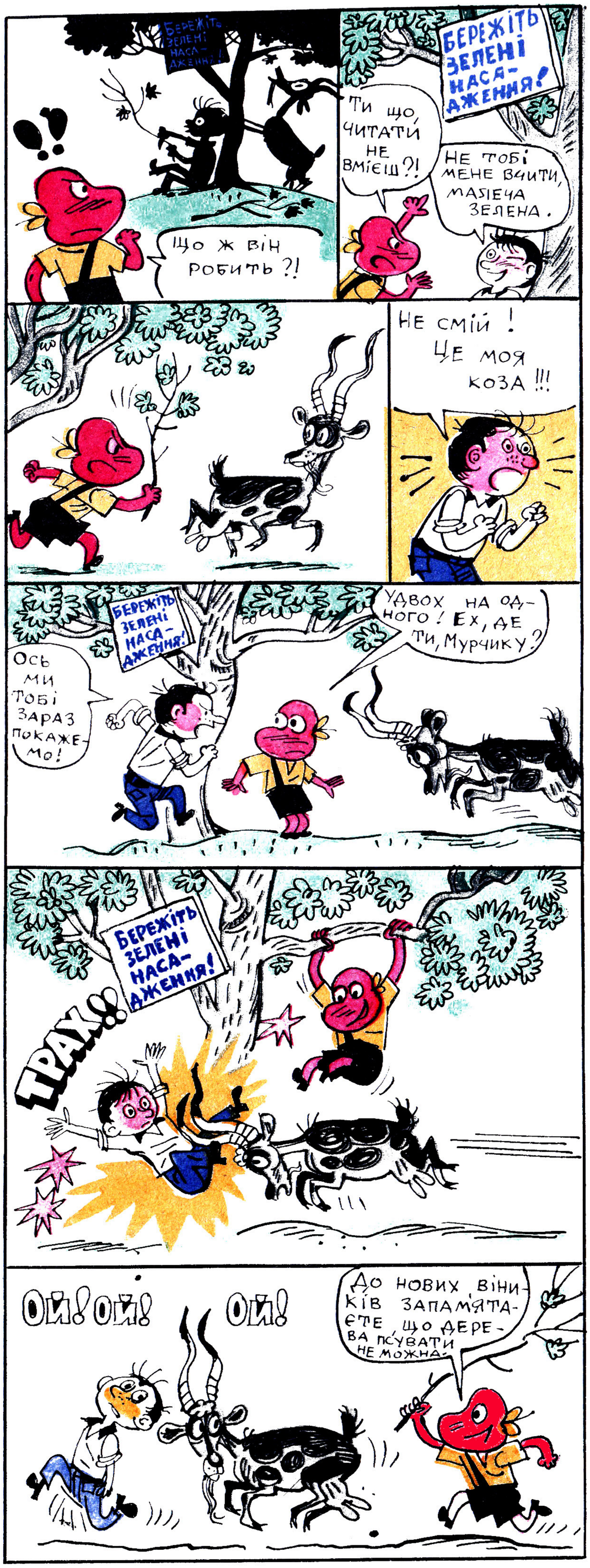

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЧЕНЯ

ЛИШЕ СПИТАВ

Гнат пита у брата:
— А скажи-но, Грицю:
Не казав ти тату —
В мене ж одиниця?..

— Не казав я, Гнате, —
Той відповідає. —
Я спитав лиш тата,
Чи про це він знає.

В. БОЙКО.

ШКІДЛИВИЙ КІТ

— Дуже Кіт
Шкідливий в нас! —
Вже п'ять літ
Бурчить Панас. —

То сметанку
Надіп'є,
А то склянку
Розіб'є...

— А ти взяв би і заніс
Розбишаку в темний ліс,
Щоб до хати не вернувсь.
— Та ти що?! Ума позбувсь?!.
Так тоді ж мені й самому
Довелося б бігти з дому.

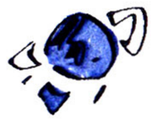

Михайло ХИЖКО.

А В МЕНЕ!..

— А в мене нові черевички!
— А в мене жива ящірка!
— А в мене нове платтячко!
— А в мене жива ящірка!
— А в мене нові панчішки! Поглянь, які гарні.
— А в мене жива ящірка.
— А в мене нові стрічки. Червоні!
— А в мене ящірка...
— А я сама заплела нові стрічки в коси!
— А я сам зловив ящірку!
— А в мене ще й нове намисто!
— А... а в мене... ящі... ящірка...
— Поглянь, яке блискуче намисто. А ззаду ще й защіпочка! Ось поторкай! Еге ж — ловка?
— А в мене... ящірка... бу... була-а-а...
— Ну чого ти рюмсаєш? Ото плаксій, а ще й хлопець! Куди ж вона поділася, твоя ящірка?
— До... до тебе за комір ускочила... коли я... коли я защіпочку торкав...
— Ма-а-а-а-а-м-о-о-о-о!..

Лариса ПИСЬМЕННА.

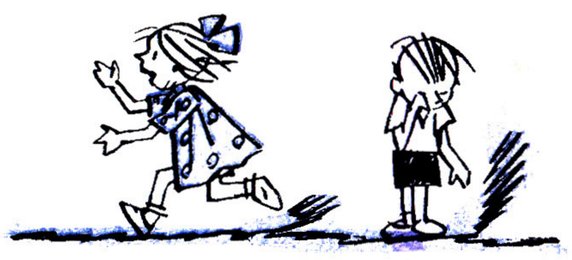

Куточок раціоналізатора

СКАРБИ ВІДКРИВАЮТЬСЯ ШУКАЧАМ

Бурхлива радість охопила широкі кола дрогобицьких винахідників та раціоналізаторів, коли вони довідалися, що до їх лав влився Андрій Дмитрович Мазурцев. Про цей незабутній факт сповістив громадськості відповідний документ, який підтримав умільця морально і водночас стимулював матеріально:

НАКАЗ

по Дрогобицькому солезаводу № 7

За активну участь в соціалістичному змаганні по раціоналізації наказую:

Преміювати директора солезаводу тов. МАЗУРЦЕВА А. Д. 35 карбованцями.

Директор солезаводу А. Д. Мазурцев.

Перець гаряче вітає кмітливого раціоналізатора, бажає йому ще грандіозніших успіхів на цій ниві, а також непросихаючої пасти в шариковій ручці для підписання нових заохочувальних наказів.

Так тримати, Андрію Дмитровичу!

Мал. Й. КОГАНА

— Скільки не фарбую волосся, а діти все одно народжуються рудими!..

(Дискусія на сторінках газети «Літературний баштан»)

Шановна редакціє! З шкільної лави нам відомий вираз «Волга впадає в Каспійське море». Цікаво, як дивиться на це твердження сучасна наука?

Ваш читач Микола Борщ.

Публікуючи цього листа, звертаємо увагу, що його автор своєчасно поставив вельми важливе питання, яке давно вже хвилює літературну громадськість. Отож, запрошуємо читачів взяти активну участь у дискусії «Чи впадає Волга в Каспійське море?» на сторінках нашої газети.

Редакція.

ІВАН ТЕЛЯ-ПАСЕ.

ПРОТИ БАНАЛЬНИХ ІСТИН!..

Вислів «Волга впадає в Каспійське море» належить до тих заплісняві л и х б а н а л ь н и х і с т и н, що їх охоче беруть на озброєння поросл і мохом критичні троглодити-назадники й зашкарублі літературні традиціоналісти в боротьбі проти свіжої думки і новаторських пошуків у мистецтві.

І першим і другим, очевидно, невтямки, що в Каспійське море фактично тече не волзька вода (Волга в своєму верхів'ї — маленький ручай), а вода численних її приток. З цього випливає, що не Волга впадає в Каспійське море, а ті ріки, річки й ручаї, які впадають у Волгу.

То ж чи довго ще критика відставатиме від життя й повторюватиме віджилі банальні істини? Чи такою має бути критика?

ПАНАС СТОВБУР.

Я ЗА «БАНАЛЬНІ ІСТИНИ»!

Циніки, очернителі й літературні стиляги закликають переглянути питання — чи впадає Волга в Каспійське море?

За висловом одного з таких псевдоноваторів І. Теля-Пасе, перевірена й випробувана часом істина про впадіння Волги в Каспійське море є банальною. Та хай це банальна істина, але ж таки істина!

Дивує, що редакція «Літературного баштану» замість того, щоб провести серед носіїв подібних нездорових настроїв і сумнівних теорійок відповідну організаційно-виховну роботу, люб'язно надала їм на своїх сторінках трибуну. Навіщо?

Я глибоко переконаний, що найталановитіший формаліст і прихильник психологізму не є талановитим, бо він є формалістом і прихильником психологізму. І навпаки — найбездарніший і найбанальніший традиційник не є бездарним, бо він є традиційником. Отож, я за «банальні істини»!

ПИЛИП ПЕКЕЛЬНИЙ.

КОМУ ПОТРІБНА НАПІВПРАВДА!

Час від часу в нашому літературному житті даються взнаки прикрі рецидиви групівщини й сміховщини. Приклади шукати недалеко: учасник дискусії Панас Стовбур з властивою йому категоричністю здекларував: «Волга впадає в Каспійське море!», а недостатньо поінформований читач уже ладен повірити йому на слово.

Але чому критик «забув», що в Каспійське море впадають також Урал, Емба, Кура, Кума і Терек?.. Чим йому ці річки не до вподоби?! Таке безсоромне й неприховане замовчування широко відомих і популярних у народі річок, на жаль, далеко не єдиний випадок суб'єктивістської, смакової критики й групівщини.

Хочу спитати шановного Панаса Стовбура: кому потрібна ця напівправда?

ЮХИМ ПЕРВАК.

НЕ БУДЕМО СПРОЩУВАТИ!

Схильні до полегшеного, поверхового, схематичного аналізу найскладніших проблем нашого літературного сьогодення, окремі учасники дискусії розглядають питання аж надто спрощено: «або-або». Або «традиція», або «новаторство». Або І. Цюпа — «псевдоромантик», або «псевдореаліст». Або Волга впадає в Каспійське море (Панас Стовбур, Юлій Рабинович, Юрко Нічичирк), або не впадає (І. Теля-Пасе, Психея Космос-Гречана та ін.). Такий грубо примітивний, позаісторичний, метафізичний і механістичний підхід до розв'язання назрілих проблем сучасного літературного процесу свідчить про вкрай низький методологічний рівень нашої критики.

Справді, с ь о г о д н і Волга ніби впадає в Каспійське море. Але — поставимо питання — чи завжди впадала? І чи вічно впадатиме? Відомо ж бо, що рівень Каспійського моря поступово знижується. Це з одного боку. А з другого, відомо й інше: Волга через Волго-Донський канал несе свої води в Азовське море. А на півночі через Волго-Балтійський водний шлях з'єднана з Балтійським морем.

Тобто сучасна наукова відповідь на дискусійне питання має бути такою: Волга впадає в Каспійське море і, водночас, Волга не впадає в Каспійське море. Не будемо спрощувати, товариші!

МАРІЯ ЄГИПЕТСЬКА.

НЕПРОБЛЕМНА ПРОБЛЕМА

За останні роки в критиці є дуже модними структурний аналіз, асоціативність, сугестивність, інтуїтивність, міні-спідниці, тканини з малюнком оп-арт і бісерні вишиванки. Щодо зачісок «Бабетта» і «Я у мами дурка», то вони давно вже стали здобутком провінційних критикес і початкуючих поеток. Це — вчорашній день нашої критики. Не кажу вже про перманент а ля ягня, який у всіх жанрах, родах і видах сучасної літератури є безпомилковою ознакою духовної ницості й інтелектуальної відсталості.

У світлі сказаного вище проблему «Чи впадає Волга в Каспійське море?» аж ніяк не вважаю за актуальну. Між протилежними поглядами опонентів по суті немає принципової різниці. Якщо одні критики вперто стверджують: «впадає», інші так само твердо заперечують: «не впадає». Як бачите, відмінність у їх позиціях тільки в частці «не». То чи варто ламати критичні списи через ці дві літери?

Проблема виявилася непроблемною.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Виступом Марії Єгипетської завершуємо дискусію «Чи впадає Волга в Каспійське море?» Спробуємо підвести деякі бодай попередні підсумки. Спочатку трохи статистики. Редакція одержала 917 статей, листів-відгуків, віршів і карикатур. З них 42% підтримали теорію про впадіння Волги в Каспійське море, 27% захищали протилежну думку і 31% посів проміжну або невизначену позицію, вважаючи, що сучасний стан літературної критики не дозволяє ще це питання остаточно розв'язати. Статевий склад учасників дискусії 69% — чоловіки, 16% — жінки; стать 15% інших авторів поки що не вдалося встановити.

На наш погляд, правильною була позиція тих критиків, які відстоювали тезу «Волга впадає в Каспійське море». Думка їх опонентів суперечить фактам географії.

Але мали рацію і ті товариші, які вважають, що це питання ще потребує дальшого дослідження, що не все тут з'ясовано до кінця і деякі аспекти проблеми доцільно переглянути в світлі новітніх досягнень генетики, теорії відносності й сучасної літературної практики. Такий погляд на дискусійне питання не суперечить теорії соціалістичного реалізму, складовою частиною якого є романтика.

Вірною була думка й тих учасників дискусії, які застерігали від будь-якої однобічності, суб'єктивізму і групівщини. Констатуючи, що Волга впадає в Каспійське море, аж ніяк не слід забувати, що Дунай впадає в Чорне море, а Ніл у Середземне.

Вважаємо, що дискусія була вельми корисною й дала цінний матеріал для літературної практики. Зокрема, редакція підтримує пропозицію деяких учасників дискусії створити при Літфонді Комісію по організації творчої експедиції на Волгу й Каспійське море з метою поглибленого вивчення проблеми.

Юрій ІВАКІН.

Народні усмішки

ДОСАДИВ

Упіймав сторож на полі злодія, що підкрадався до купи пшениці.

— Ага, попався, тепер я тобі дам пшениці! Ходімо зі мною до сільради.

— Чекайте,— сказав злодій, — ми підемо, а хто ж тут залишиться? Я хотів лише мішок набрати, а інші злодії можуть і всю пшеницю вкрасти.

— Твоя правда. Ну, то я вистрелю з рушниці, хай на сполох люди збігаються.

— І цього не треба робити, ще жінка подумає, що вас убили.

— Ну, то я закричу, мо' хто в полі почує.

— А люди скажуть, що то за сторож, який злодія боїться.

— От ти, досада... Ну так іди під три чорти, щоб і духу твого тут не було.

Повідомив Г. КУЧЕРЕНКО
з м. Борисполя Київської області.

ПОЧЕРК

Парубок пише вітальну телеграму, але не знає, як написати адресу. Ввічлива телеграфістка каже:

— Дайте мені, будь ласка, бланк, я за вас напишу.

— О, ні, дякую — моя наречена відразу пізнала б, що то не мій почерк.

Повідомив М. КАПУСТА
з м. Донецька.

«ДО ВЕСІЛЛЯ НЕ ТРИВОЖТЕ!»

— Синку, пора тобі вже на роботу десь влаштуватися, — сказала мати.

— До весілля, мамо, не тривожте.

— А коли ж те весілля буде?

— Я ж вам ще вчора казав, що женитися не думаю.

Повідомив С. Д. ТРОХИМЧУК
з с. Гали Н.-Волинського району
на Житомирщині

ДОБРА ПОРАДА

Одна кума бідкалась іншій:

— Коли б ви знали, кумо, як у мене поперек болить — життя не миле.

— А ви сходіть до знахаря,— відповідає та.— Мій старий теж отак мучився, та як побував у того доброго чоловіка, мов рукою зняло. Три дні не боліло, а на четвертий упокоївся, царство йому небесне.

Повідомив Г. ІВАНИЦЬКИЙ
з с. Долинського Сосницького
району Чернігівської області.

ЗАПОВІТ

Помирала стара жінка. Зібрала перед смертю своїх дочок і каже:

— Тоту корову, що в нас минулого року вкрали, записую на церкву. А коби знайшлася, то буде тобі, Марино.

ЧОГО ЗАЖУРИЛАСЯ

— Чого ти, Насте, так зажурилась?

— Як тобі сказати? Чоловік мій пішов з дому.

— Ой, знайшла чого журитися. Світ не бачив такого п'яниці.

— Та я не того... Боюсь, щоб не повернувся.

Повідомив М. КОСТІВ
з м. Миколаєва
Львівської області.

ВЕСНА СВОЄ БЕРЕ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

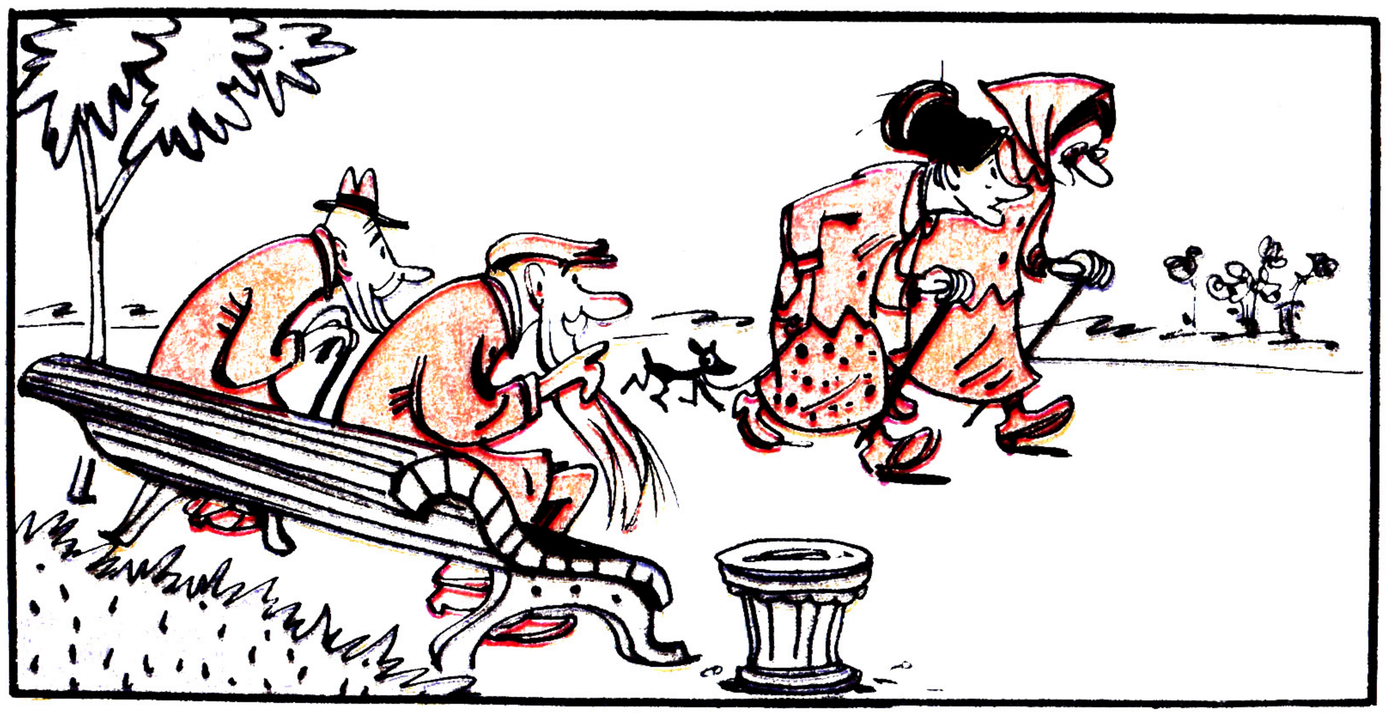

— А мені більше подобається ота смаглява...

Оскодки

Просять п'яного: «Перестань, Іване, кукурікати, бо все одно не світає».

—

— Була в кіно?

— Була. Картина така важка — я так насміялася...

—

— Здоровенькі були!

— Е, були колись здоровенькі, а тепер з ціпочком ходимо.

—

Відклавши вбік прочитану книгу, жінка сказала: «Та це ж суцільна лебетристика, а не роман!»

—

Бабуся була в гостях. Зібралася йти додому.

— Де мої рукавиці?

— А де ви їх, бабусю, клали? У нас у хаті самообслужування.

— Чиє ото хлоп'я так швидко біжить?

— Та Олександра, шофера.

— А-а... Тоді ясно.

—

Купили фарфорового баранця, поставили на стіл.

— Барана купили? — здивувався гість. — Навіщо? Він же — втілення глупоти!

—

— Я сьогодні знайшов себе.

— В чому?

— Не в чому, а де. Я знайшов себе під столом у ресторані.

—

«У вашій особі, товариші, ми вітаємо дорогого Василя Івановича з тим, що він безтурботно прожив п'ятдесят років».

(З виступу на зборах).

Роман ПОПОВИЧ.

м. Кіровоград.

ВАМ, ЛЮБИТЕЛІ МУЗИКИ!

ПОПУРІ З СЕКРЕТОМ

Якщо ви шанувальник архімодерної музики і маєте портативний магнітофон, — раджу вам обов'язково придбати до нього ще й портативні касети, що їх випускає луганський завод «Прогрес». Яку б мелодію не записали ви на стрічку,— намотавши її на оті прогресивні бублики, матимете сотні найрізноманітніших варіацій. Бо бублики ті — з сюрпризом.

Не дивіться, що продаються вони без упаковки і що на них багато задирок, які, зрештою, можна й самому рашпілем поспилювати. Не бентежтесь також тим фактом, що половинки в них склеєно косо, а дірки попробивано криво. В тому ж і весь секрет! Як музики заграють — бублики затанцюють. А звукові доріжки так переплетуться між собою, що утвориться нечуване в історії світової музики попурі.

А щоб кривобокі луганські касети під час руху не заїдало — допомагайте їм крутитися своїм вказівним пальцем або вставте в магнітофон потужніший електромотор. Йому під силу буде крутити бублики будь-яких бракоробів.

В. ДУДЧЕНКО.

м. Лебедин
Сумської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

☆ «Грай, музико, грай» — під таким заголовком у «Перці» № 19 за 1968 рік було вміщено фейлетон про те, що в селі Комендантівці (Полтавщина) приміщення клубу не відремонтовано, а культмасову роботу — занедбано.

Заступник завідуючого відділом пропаганди й агітації Полтавського обкому КП України т. Кобець повідомив редакцію, що бюро Кобеляцького райкому партії обговорило фейлетона на своєму засіданні і визнало критику справедливою.

Приміщення клубу вже відремонтовано. Там тепер працюють гуртки художньої самодіяльності та агіткультбригада.

У 1969 році передбачено на кошти колгоспу «Росія» збудувати у селі Комендантівці новий Будинок культури.

☆ У тому ж номері було надруковано листа про те, що в м. Бердянську управління Придніпровської залізниці чомусь закрило залізничний переїзд на вулиці Мічуріна, що створило великі незручності для автотранспорту.

Заступник голови виконкому Запорізької обласради т. Єфремова повідомила редакцію, що, за наказом начальника Придніпровської залізниці, залізничний переїзд на згаданій вулиці дозволено відкрити.

Шановний Перче!

НЕ ПИТАЙ, чого в мене заплакані очі. Не питай, чого взагалі ні очей, ні вух, ні носів ні в кого не видно на груповій фотографії, що я тобі надсилаю. Спитай краще, де так людей спотворюють, і я тобі відповім: у зразковому фотоательє Дережнянського Будинку побуту.

Тобі, можливо, ще хочеться знати, на якій підставі це фотоательє названо зразковим. Але на таке запитання не тільки я, але й сам директор Будинку побуту, мабуть, тобі не відповість. Отож — не питай, не питай, не питай...

В. БОНДАР.

Дережня
Хмельницької обл.

НЕ ЄДИНИМ, як ти знаєш, хлібом живуть люди. Їм подавай ще й всяку всячину до хліба. В асортименті, звичайно.

Асортимент залежить від фантазії. В одних вона більш вигадлива. В інших менше. До останніх можна зарахувати пекарів Почаївської пекарні. Їхня фантазія поки що обмежується етикетками від мішків з пшеничним борошном першого сорту. Пекарі запікають їх у хліб.

Звичайно, одна етикетка, видобута з буханки, викликає в споживачів не такий вибух емоцій, який міг би викликати, скажімо, запечений мішок. Але й тих емоцій, Перче, досить, щоб на пекарів-бракоробів напала безперервна гикавка.

В. ЛІСОВИЙ,
директор Дунаївського будинку культури.

Кременецький район
Тернопільської області.

КОЛИ у тебе закапризує автомашина, вези її на авторемонтний завод в Артемівку Полтавської області. Не забудь, однак, прихопити з собою гарантійного листа про те, що не матимеш ніяких претензій, коли резину поставлять утильну, гідроприводів не полагодять, кузова не зварять, а 980 крб за капітальний ремонт візьмуть. Інакше від тебе машину не приймуть. Бо завод ремонтує тільки з такою гарантією.

Не знаємо, Перче, лише одного: чи дирекція заводу видає гарантію, що не матиме претензій, коли хтось вирішить за халтурний ремонт не платити?

В. ЯРЕМЕНКО,
голова колгоспу ім. Калініна.

Кобеляцький район
Полтавської області.

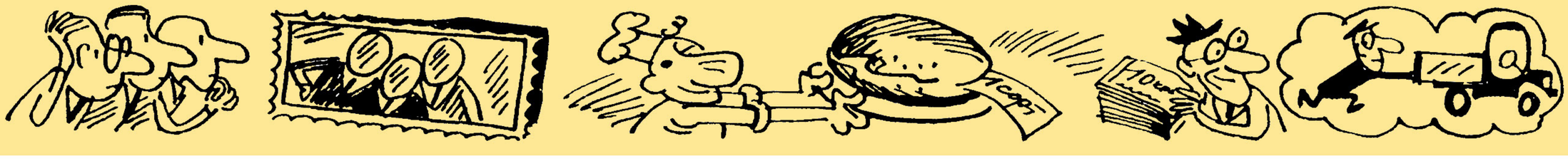

ДЯКУВАТИ долі, у нас поки що не горить. А якби загорілося, не уявляю, що б ми робили. Бо не маємо запасних частин, а саме — проміжного валу та двох опор до пожежної машини «ЗИЛ-157». І ніде не можемо їх дістати. Без цих деталей наша машина те ж саме, що шланг — без води.

Глибоко усвідомивши це, правління колгоспу «Жовтень» Коростишівського району звернулося по допомогу до управління пожежної охорони Міністерства внутрішніх справ УРСР. Звідти нам порекомендували звернутися до львівського спеціалізованого підприємства «Пожтехніка». Мовляв, там хлопці — вогонь, усе зроблять. Прийшла відповідь і зі Львова. Зміст її такий: горіть ви всі яскравим полум'ям, а до нас не чіпляйтеся. І категорично відмовили.

Просимо, Перче, дати цим товаришам доброго жару за таке холодне ставлення до периферійних протипожежних справ!

ОНИЩУК,
начальник пожежно-сторожової охорони колгоспу «Жовтень».

Житомирська область.

ДО ТЕБЕ часто звертаються люди. Просять втрутитися, допомогти, посприяти. Посприяй і мені — керуючому Здолбунівською райконторою «Заготскотвідгодівлі». Ще в 1965 році ми (ми — це контора, яку я очолюю) розпочали будівництво воловні для відгодівлі ВРХ (велика рогата худоба — пояснення моє З. С.) на 200 головомісць. Не минуло й чотирьох років, як з усіх усюд почали сипатися листи, скарги, що я, мовляв, заморозив будівництво, перепсував матеріали і т. п.

Так от, Перче, я прошу тебе захистити мене від цих наклепів. Поясни на своїх сторінках, що будівництво я затягнув свідомо до наступного року. Саме цього року ми вирішили усією конторою відмітити ювілей — перше п'ятиріччя з дня закладення фундаменту під воловню. Не дай вмерти ініціативі. Уклінно прошу і розписуюсь.

С. ЗОЛОТАРЬОВ,
керуючий Здолбунівською райконторою «Заготскотвідгодівля».

Ровенська область.

СПОЧАТКУ я думала до твого Перченяти написати, щоб воно пояснило, чи кілометрами, метрами, дециметрами та сантиметрами довжину вимірюють чи вагу.

Але потім подумала: якщо Перченя, як і я, до школи ходить та пише в зошитах, які виробляє Понінківський ЦПК (мені сказали, що ЦПК — то целюлозно-паперовий комбінат), то воно скаже, що це — міри ваги, бо так написано на обкладинках тих зошитів. А то ж дорослі й грамотні, видно, дяді чи тьоті так написали. А Перченя ж маленьке, ще може їм повірити.

Може б, і я повірила, але мій татусь каже, що на зошитах неправильно написано, що насправді це міри не ваги, а д о в ж и н и.

То поясни, Перче, кому вірити. Правда, сама я таткові вірю, а ти поясни іншим, бо, може, й не кожен учень догадається тата запитати і справді повірить тим дядям чи тьотям та нізащо буде погані оцінки мати.

Таня БУГАЄЦЬ,
учениця 3-го «Б» класу школи № 17.

м. Львів.

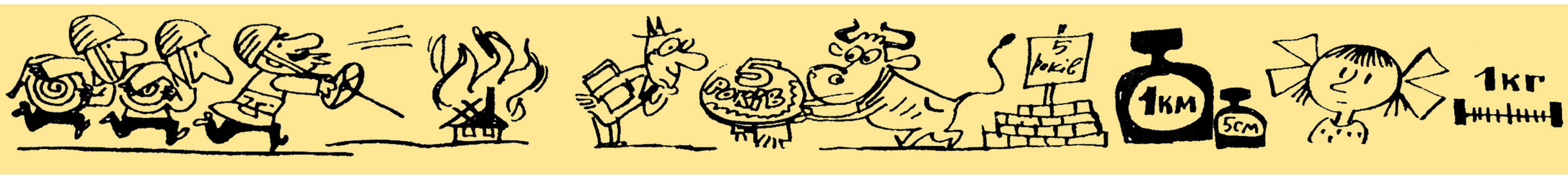

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

перець

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець»:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79

Журнал «Перець» № 10 (812)

(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

БФ 11345. Здано до набору 23. IV. 1969 р. Підписано до друку 10. V. 1969 р. Формат паперу 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Тираж 1 800 000. Зам. 02174.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна».
Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

PENGUIN2197

ПЕРВІСНИЙ ХАБАРНИК

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

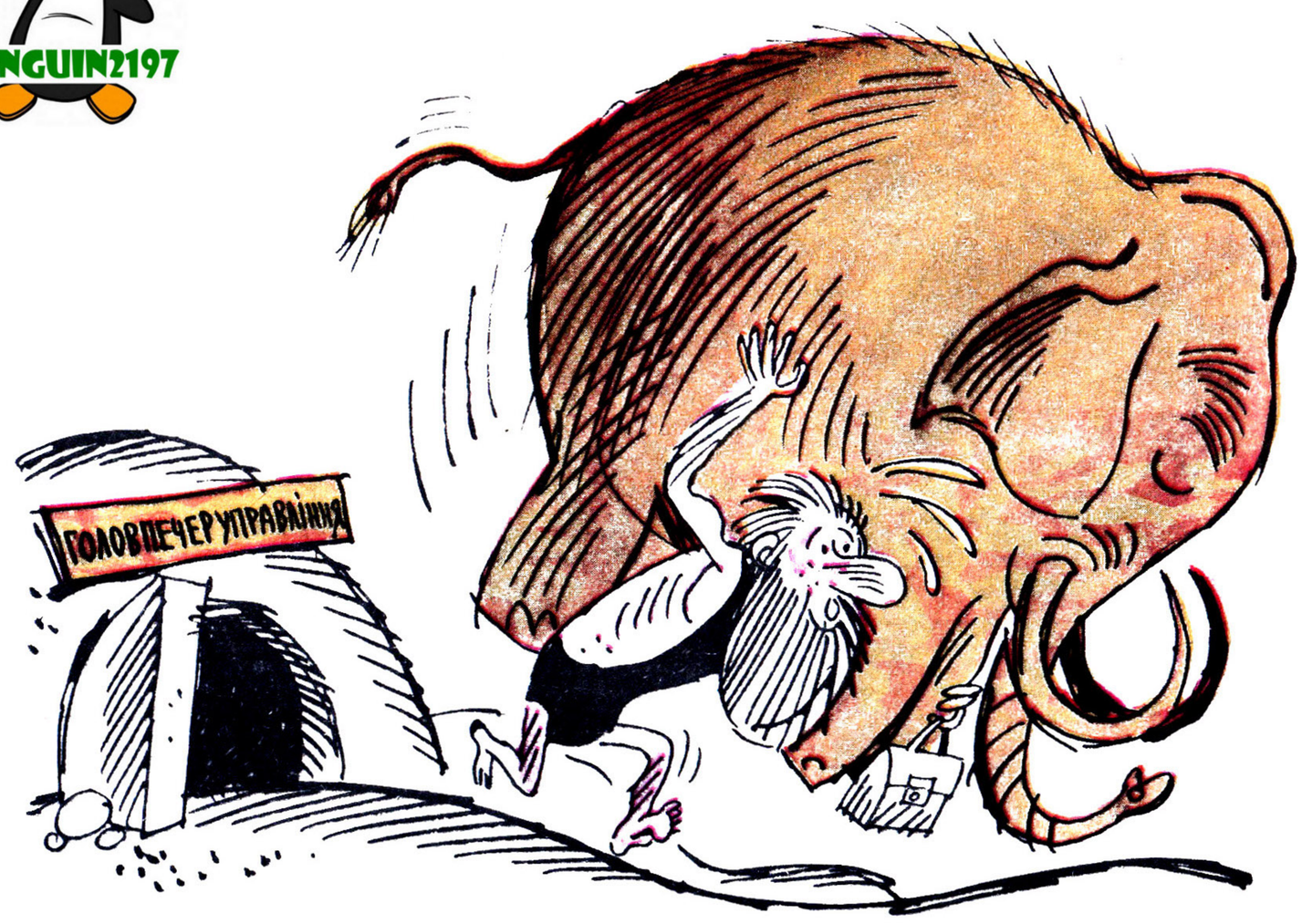

— І коли вже ті гроші винайдуть?

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ PENGUIN2197

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Грецька хунта перетворила острови Юра, Лерос та інші на концентраційні табори.

Робінзон Крузо: — Добре, що хвиля викинула мене на цей нецивілізований острів!

Індекс 74393